

RA NGÀY CHỦ NHẬT

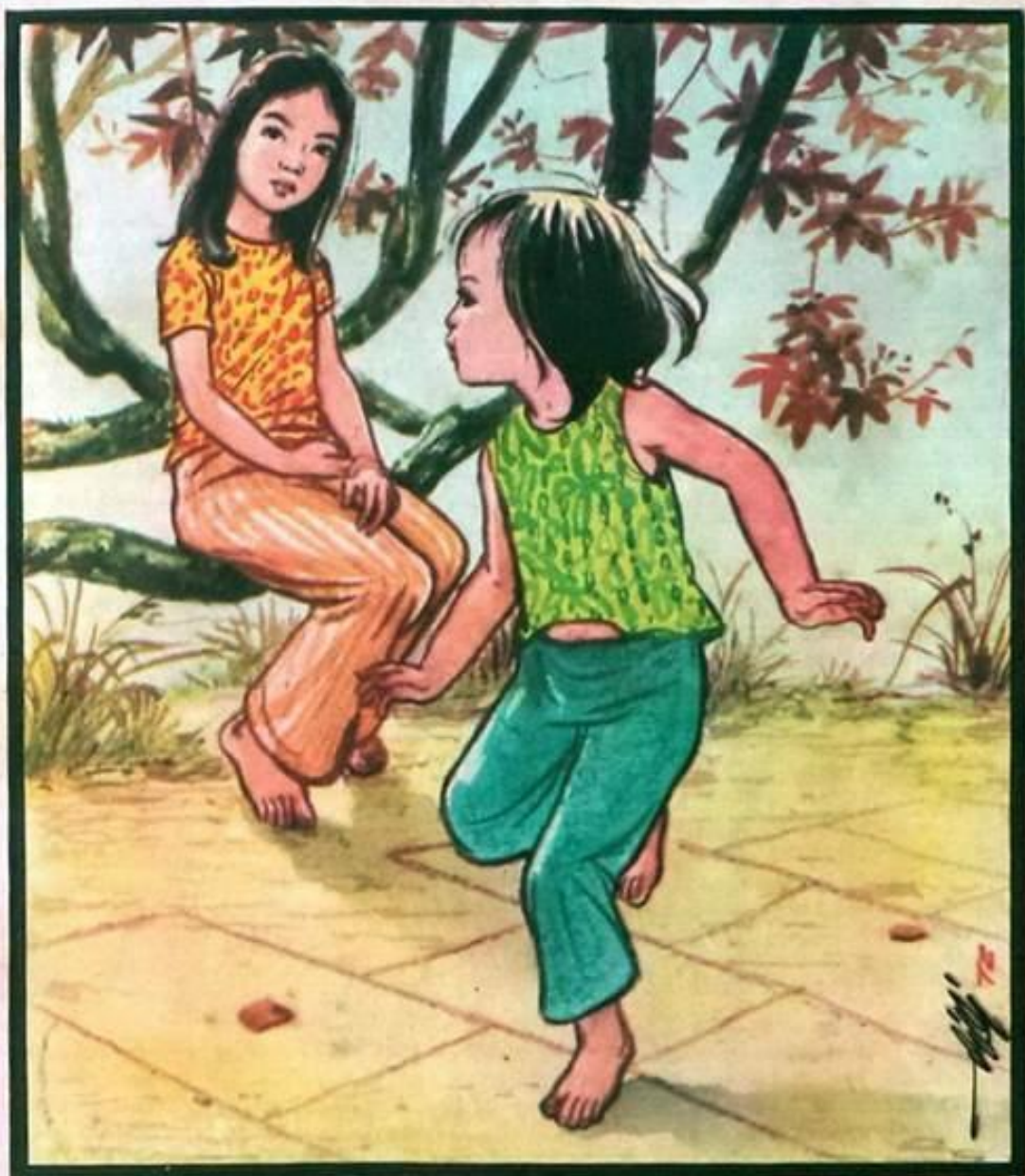
thiếu nhi

TUẦN BÁO GIẢI TRÍ VÀ GIÁO DỤC

Chủ nhiệm: NGUYỄN-HÙNG-TRƯƠNG Chủ biên: NHẬT-TIẾN

Tòa soạn: 159, Thiệu Trị (Phủ Nhuận) Saigon — Đ.T. 42.152

Cơ sở phát hành: 62 Lê Lợi, Saigon — Điện thoại 20.348

53

Mọi người sinh ra đời đều như nhau với những năng khiếu đồng đều, chỉ có sự giáo dục mới làm cho con người hơn kém.

HELVETIUS

HỘP THƯ

(tiếp theo)

Em Băng Khanh - Saigon: Ý kiến của em hay lắm. Tòa soạn vẫn đang thực hiện dần dần đó em.

Em Tạ Lệ Văn - Ba Xuyên: Văn làm chịn bỏ lại đạo chỉ học lớp Đồng Ấu (xưa gọi vậy, bây giờ là lớp I đó mà) anh của chị dắt chị vào lớp xong, ảnh giả bộ đứng sau lưng chị, mới thoát cái chị quay lại, ảnh đã biến mất rồi. Ui da chị khóc vang trời, khóc như là bị ai bóp bụng ấy. Cả tuần mới hết cái cảnh đó em à. Cũ xữ với TN như vậy là đẹp lắm đó em.

Em Trọng Vũ, Đà Nẵng: Chị mừng thấy em đọc báo kỹ và nhận xét xác đáng lắm. Đọc nhiều sách báo lành mạnh là làm cho đời sống tinh thần phong phú, giúp cho sự suy nghĩ được sâu sắc em ạ.

Em Trương Thái Tân, Bình Lợi: Sáng chủ nhật em ghé tòa soạn chơi nhé.

Em Lê Quốc Thắng, Nha Trang: Em ngoan và đáng hoàng lắm. Chị gửi thẻ cho em rồi mà em.

Em N. Lạc L. Thủy - Gò Công: Em cứ nhờ gia đình đem thẻ tới thư viện, sẽ mượn được sách. Nhưng chị nghĩ nếu em mượn lâu, bạn sẽ không được coi, kìa như thư viện thiếu mất một cuốn, em đồng ý không? Vậy em vui lòng nhường các bạn em nhé.

Em Văn Lang - Cần Thơ: Mua sách, em vui lòng gửi thư về nhà sách Khai Trí, 61 Lê Lợi, Saigon I, nhân viên phụ trách lo đùm em nhé.

Em Lương Văn Bình - Tam Kỳ: Tòa soạn đã nhận đủ bài của em. Rất cảm ơn lòng sốt sắng cộng tác đó. Em có cậu em trai ngoan ngoãn dễ thương quá đi em ạ.

Em Nguyễn - Sa, Saigon: Tuần tới ghé tòa soạn, chị trả lời những câu em hỏi nhé. Viết cho tuổi thơ tưởng là dễ, nhưng khó đấy em ạ. Cũng khó như thực hiện một phim trắng đen ấy mà. Phim màu nếu có dở cũng nhờ màu sắc chống đỡ cho phần nào. Chữ phim trắng đen, muốn hay phải vận dụng nghệ thuật em ạ.

Thương mến tất cả các em
Chị Đ.P.K.

*

Các cháu Trịnh Thiên Vũ và Trịnh Thiên Quốc (Gia Định):

Thư của các cháu gửi về chị Đ.P.K, xem rồi chị chỉ mỉm cười, xếp vô hồ sơ và định không chấp các cháu. Nhưng thư gửi đi rồi mà biết vô âm tin, các cháu sẽ mất công chờ đợi từng tuần cũng khổ tâm, nên trong

cương vị điều hành tòa soạn, chủ xin trả lời giùm thay chị ĐPK cho các cháu vậy:

1) Cháu Quốc viết: « *Chẳng hiểu mỗi tuần các anh chị phương xa gửi thư về có lon hót khen nịnh chị gì không, mà sao chị trả lời nhanh thế. Các anh em bạn của tôi thường biết rõ cái tài của chị rất giỏi về việc đó từ lâu* » Cháu Vũ viết: « *Xin cho biết rõ báo ngày thứ mấy lên khuôn để anh em viết đúng ngày gửi bài về* ». Chủ trả lời chung cho các cháu hay vì kỹ thuật in của T.N. mất rất nhiều thì giờ. Như buổi họp mặt kỷ niệm đệ I chu niên vào ngày chủ nhật (13-8) thứ hai (14-8) tòa soạn đã có đủ hình ảnh và bài viết. Tòa soạn rất muốn công bố ngay, vậy mà phải chờ đến số báo tuần tới, tức số 51 (4-9) bài và hình mới in ra được (số báo ngày khánh thành thư viện TN cũng thế). Vậy thì các cháu mới gửi thư đi, cách ba tuần chưa thấy trả lời đã giờ giọng chup mũ « *biết rõ cái tài của chị rất giỏi về việc đó từ lâu* », nhỏ tuổi mà thế thật đáng buồn. Vả lại trong bìa số 47 chị ĐPK đã trả lời cặn kẽ đủ 7 câu hỏi cho các cháu, tưởng các cháu cũng đủ thấy chị không thiên vị ai, và các cháu cũng nên dành chỗ cho các em khác nữa chứ.

2) Cháu Quốc viết: « *Đạo Thánh hiền dạy anh em nhà Vũ này còn lằng vằng bên tai, chẳng bao giờ dám quên những lời dạy người xưa đã dạy được* ». Ngồi buồn mắng chị sơ sơ như thế cũng đủ hả dạ rồi. »

Cháu Vũ viết: « *Nhưng có bài sau khi tác giả thuật chuyện xong, các bác thợ bản kê nhà ta «quên đề cha nó mất tên ông tác giả đó»* ». Vậy xin hỏi chị các bài đó là của tòa soạn làm ra hay những anh hùng vô danh. »

Qua ngôn ngữ của các cháu chú thông cảm với nụ cười của chị Đ.K và hiểu lý do tại sao chị không cầm bút trả lời lá thư của các cháu. Các cháu quan niệm đạo thánh hiền ra sao, mà thấy mắng được người trên là hả dạ lại sử dụng ngôn ngữ hỗn hào chẳng nên có ở người đi học.

3) Cháu Quốc viết: « *Và một ngày đẹp trời nào đó, anh Vũ tôi sẽ mang BÌNH THƠ chiến trận về man phép giảng giải cho chị nghe thế nào là cái hay, cái quý và cái giỏi thuật dụng BÌNH PHÁP mà anh em tôi đã thuộc lòng từng câu một để mong chị sẽ biết phép, mà áp dụng* ».

Chị ĐPK cũng như tòa soạn, quan niệm làm báo cho các em đọc không phải là một công việc cần phải dùng thủ đoạn để đối phó bằng Bình Thư. Vả chẳng thuộc lòng Bình Thư là một chuyện, hiểu được Bình Thư lại là chuyện khác. Chắc các cháu cũng biết

là vẹt cũng nhắc lại được tiếng người nhưng có hiểu gì đâu.

4) Các cháu đã gây được sự chú ý của người khác bằng những cách không mấy tốt đẹp. Lối hành động ấy có thể đạt được ý muốn, nhưng chỉ một lần.

Chú thành thực khuyên các cháu hãy ngồi mà suy nghĩ kỹ lại về việc làm của mình.

Chú N.T.

TÁC PHẨM DỰ THI SÁNG TÁC KỶ NIỆM HỌC TRÒ

1) Mùa hai trường và em (Đặng Ngọc Khoa) 2) Viết cho Phương (Diễm Thúy) 3) Ngày xưa (Hoài Anh) 4) Vùng kỷ niệm (Kiên Thành) 5) Xa xưa (Đặng Ngọc Khoa) 6) (Đỗ Quang) 7) Kỷ niệm khó quên (Nguyễn Sa) 8) Bài học thương người (Nguyễn S) 9) Đề đánh dấu một thời (Đặng Ngọc Khoa) 10) Sân trường cũ (Nguyễn Hoàng Hùng) 11) Lớp học của tôi 12) Ngày cuối của đời học trò (Nhất Tri) 13) Lầu cá (Phi Phi) 14) Ngôi trường và kỷ niệm (Dương Thế Thuật) 15) Hồi tưởng (Trần Cảnh Đức) 16) Một tuần trong lớp học (Trương Ngọc) 17) Thơ đại (Hoài Phương) 18) Mơ làm Magellan (Phượng Nguyên) 19) Một trang nhật ký, một kỷ niệm (Trương Đức Ngự) 20) Kỷ niệm vui (Xuân Nguyên) 21) Áo lụa sân trường (Nhị Hà) 22) Bạn thân (Vũ Thị Bạch Yến) 23) Lối lăm (Nguyễn Thành Nhân) 24) Một lần trốn học (Vũ Minh Hùng) 25) Nhật ký (Hoa Tim) 26) Người bạn biết hối hận (Lý Hồng Đức) 27) Học sinh với những năm thi (Nguyễn Thị Thủy Vân) 28) Buổi chia tay (Jiang Văn Phúc) 29) Kỷ niệm khó quên (Út Cận) 30) Dưới mái tiền học (Hoàng Vũ Miên Tường) 31) Ngày xưa còn là học trò (Thời Duy) 32) Nhật ký ngày xưa (ĐVL) 33) Buổi học đầu (Bạc Hà) 34) Vườn cải (Hoài Nam Toàn) 35) Chơi u (Búp Bê) 36) Niên học đầu tiên (Tin Tâm) 37) Luyến tiếc (Trần Ngọc Châu) 38) Kỷ niệm mùa hè (Bo Bo) 39) Tình thương của cô (Trần Huy Hoàng) 40) Một trang lưu bút (Nguyễn Thị Dung) 41) Một năm học đầy vui vẻ (Hoàng Vũ Đức Ân) 42) Nhật ký về cô (Đỗ Thị Ngọc Bích) 43) Kỷ niệm (Ly Hương) 44) Buổi tất niên lớp năm (lớp nhất cũ) (Tinh Hoa) 45) Mùa Thi (Ly Hương) 46) Thủ viết mực tím (Phượng Liên) 47) Lễ phát thưởng cuối năm (Nguyễn Tiến).

NHẮN CHUNG TẤT CẢ CÁC EM

1) Về bài dự thi Sáng tác, ngoài bút hiệu (nếu có) các em cần ghi tên thật và địa chỉ ở cuối bài.

2) Vì kỳ này phần hộp thư quá dài, nên mục ghi bài nhận được của các em phải gác lại số tới.

thiếu nhi

Chủ Nhiệm : NGUYỄN-HÙNG-TRƯƠNG
 Chủ biên : NHẬT TIẾN

Tòa soạn : 159 Thiệu Trị (Phủ Nhuận)
 Sài Gòn — Đ.T 42.152
 Cơ Sở phát hành : 82 Lê Lợi Sài Gòn
 Đ.T 20.348

Năm thứ hai — Số 53 — Ngày 28-8-1972
 Giá : 50 đ

MỤC LỤC

● **Thư Chủ Nhiệm** : của Nguyễn Hùng Trương 1 ● **Thắc Mắc của Em** : Bách Khoa phụ trách 2 ● **Tiểu sử văn nghệ sĩ** : Nhà văn Doãn Quốc Sỹ 2 ● **Truyện ngắn** : Lá xanh và cơn lốc của Huỳnh-Chúc 3 — Tay đã nhúng chàm của Văn Việt dịch 29 ● **Sáng tác** Ngày yêu dấu của Ngọc Chuyên 14 — Đêm không ngủ của Phương Tường 15 ● **Lịch sử** : Kỳ Đồng 28 ● **Sưu tầm, tìm hiểu** : Viên đá kim cương của Nguyễn Thi, Nguyễn Thu 6 — Xuất xứ của kim cương Bách Khoa sưu tầm 7 — Vua Ảo thuật Robert Houdin Nguyễn Tùng 11 — Việc cần làm khi chó cắn 12 — Các em học chơi Bàn Tròn của Vạn Lý 26 Làm việc tốn bao nhiêu Ca-lô-ri 28 ● **Ảo thuật** : Chiếu ly trên lá bài bài dựng đứng Bách Khoa sưu tầm 10 ● **Giải trí** : Ô chữ chuột học vẽ của Uyên Thụy Phương 8 — Đố vui hàng tuần 8 ● **Khéo tay thủ công** : In tên và hình bằng nút chai 9 — Làm hoa Phù dung bằng giấy của Cô Mây 18 — Ống sáo mù của Ưu Tư 22 ● **Vườn Hồng** do Đỗ Phương Khanh phụ trách 16 ● **Bướm trong vườn** : 20 ● **Truyện lăm nụ cười** : 19 **Tranh vui** : Tí Tí dâng trí của Nguyễn Tài 13 ● **Tranh phim** Tí Xiu Đại Thần Lực 24 ● **Luyện hay** 31 ● **Truyện dài** : Thuở mơ làm văn sĩ của Nhật Tiến 32.

TRANH BÌA CỦA VI VI
LÒ CỜ

Thư Chủ nhiệm

GỬI CÁC EM THIẾU NHI

Các em thân mến,

Trong bữa họp mặt vừa qua nhân dịp kỷ niệm một tuổi của tuần báo Thiếu Nhi tổ chức tại Trung Tâm Văn Bút Việt Nam, một em đã hỏi chúng tôi : Người Trung Hoa thường hay tự hào có một nền Văn hóa cổ nhất thế giới và có đến mấy nghìn lễ khác nhau, sao hiện nay cháu lại thấy các ông chủ tiệm ăn, các ông chủ hàng thịt lúc nào cũng chỉ mặc một chiếc quần đùi để tiếp khách, bán hàng, hình như họ muốn khoe cái bụng phệ, cái «thùng nước lèo» to tướng của họ cho công chúng xem. Vậy bác nghĩ thế nào về người Trung Hoa?

Các em thân mến,

Nước Trung Hoa đúng là một nước có một nền văn hóa lâu đời nhất thế giới. Nhưng tiếc rằng xứ họ quá rộng, dân họ quá đông, ít có vị vua nào có đủ khả năng thống nhất được xứ sở đem đến cho dân chúng sự an cư và tiến bộ. Giặc giã thì triền miên từ đời này, qua đời khác, dân chúng không được giáo dục đúng mức, nên hồi thế kỷ 19 và đầu thế kỷ 20, họ bị các cường quốc Âu Mỹ xem thường.

Chúng tôi cũng xin các em không nên phê bình quá vội vàng một dân tộc khi các em mới nhìn thấy hành động của một vài cá nhân vô trách nhiệm, không nghĩ đến quốc thể họ.

Nếu các em có dịp viếng Trung Hoa, như Đài Loan, các em sẽ thấy dân trí người Trung Hoa tại đây rất cao.

Nhìn lại cuộc sống của người Việt Nam chúng mình, chúng ta không khỏi đau lòng thấy còn rất nhiều người Việt chúng ta không ý thức trách nhiệm đối với xứ sở, không nghĩ đến quốc thể, nên có những hành động không đẹp làm cho người ngoại quốc mỗi khi nhìn thấy có ấn tượng không hay về dân tộc Việt Nam chúng ta.

Đồng bào chúng ta thường hay vứt rác bừa bãi ra ngoài đường, xem công lộ là nơi chứa rác. Chúng ta thường thấy nhiều chuột chết vứt ngay giữa đường đi, được xe cộ qua lại cán nghiền nát ra từng mảnh vụn. Trời nắng làm khô các mảnh thịt chuột, có khi chứa đựng đầy vi trùng nguy hiểm, như vi trùng dịch hạch và gió cuốn những mảnh thịt nhỏ vụn bay đi tứ tung, bay vào các tổ phở bày bán ở vệ đường, các gói xôi, miếng bánh của chị hàng rong, vào buồng phổi của khách bộ hành.

Đồng bào chúng ta cũng thường hay thản nhiên khạc nhổ ở ngoài đường, trong rạp hát, nơi quán ăn, thản nhiên như chúng ta hít khí trời để sống vậy.

Chúng ta cũng thường hay thấy một số người mình vào rạp hát, nằm ngả nghiêng trên ghế và đưa chân gác lên ghế trước mặt, chuyện trò huyên náo không nghĩ gì sự phiền toái của những người ngồi bên cạnh.

Chúng ta cũng thường thấy đồng bào ta chen lấn để nhận một vật gì như lấy biên nhận hoãn dịch hay mua một vé xem hát.

Chúng tôi không thể kể ra tất cả hành động làm hại đến quốc thể chúng ta trên bức thư ngắn ngủi này.

thiếu nhi

Chúng tôi chỉ mong các em ngoài việc cố gắng học hành để khi các em lớn lên các em có thể giúp đỡ nhiều cho quê hương, các em nên tránh những hành động hại đến quốc thể chúng ta như không giữ vệ sinh chung, không giữ gìn trật tự ở những nơi công cộng, các em lúc nào cũng nên ăn mặc chỉnh tề và nói năng lịch sự, để xứng đáng là một công dân Việt Nam.

Thân mến chào các em
NGUYỄN HÙNG TRƯƠNG

thắc mắc của em

BÁCH KHOA PHỤ TRÁCH

HỎI : — Tại sao ta lại nằm mơ ?
Mơ có phải là điềm báo trước một chuyện hên sui nào đó không ?

THU HOA
(Mỹ Tho)

— Giấc mơ ở đâu mà ra ? Tại sao trẻ con nằm mơ nhiều hơn người lớn ? thú vật có biết mơ khi ngủ không ?

TRẦN VĂN TOÁN
(Gia Định)

— Tại sao ta lại nằm mơ ? Khi tỉnh dậy nhiều khi nhớ lại được giấc mơ, nhiều khi không nhớ gì cả. Tại sao ?

TRẦN NGỌC QUANG
(Nha Trang)

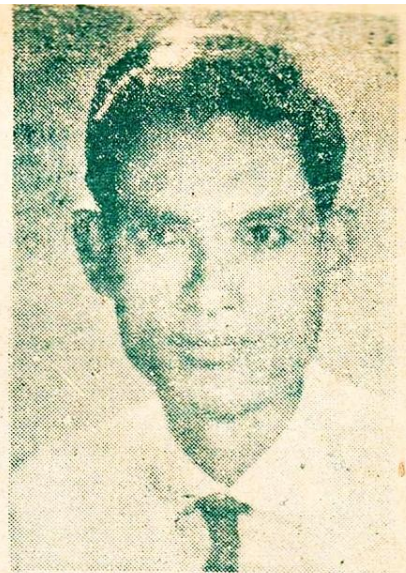
ĐÁP : Sự hiểu biết của con người về giấc mơ thật ra không nhiều. Cho đến nay khoa học mới bắt đầu vào công việc khảo sát về giấc mơ và mới chỉ đưa ra những nhận xét còn sơ lược. Theo các nhà khoa học thì trong thần kinh ở não có một loại tế bào tích trữ chất Kalium. Khi ta thức, các chất liệu cần thiết cho tế bào được chuyển tới. Nhưng khi ta ngủ, loại tế bào này phát sinh ra một hàng rào ngăn cản mọi xâm nhập của các chất liệu, để tạo thành một khu vực cách biệt so với lúc ta tỉnh. Trong khu vực này, một hóa chất nào đó (mà các nhà khoa học chưa biết rõ) nằm trong chất xám của não *thiền nhi / 2*

đã tiết ra mỗi đêm bốn năm lần để tạo nên những giấc mơ khi ta ngủ. Thường thường sự xuất hiện của hóa chất này trong chất xám của trung tâm nằm mơ đều theo một chu kỳ nhất định, nên giấc mơ cũng đến với ta theo một nhịp độ điều hòa.

Sau khi ta bắt đầu ngủ độ 70 phút thì giấc mơ thứ nhất hiện ra độ 9 phút. Rồi ta ngủ 90 phút nữa thì đến giấc mơ thứ nhì lâu chừng 19 phút. Ta lại ngủ 98 phút nữa thì đến giấc mơ thứ ba lâu chừng 24 phút. Cuối cùng, gần chấm dứt giấc ngủ thì có giấc mơ thứ tư kéo dài độ chừng 30 phút thì chấm dứt, vài phút trước khi ta tỉnh. Tất nhiên chu kỳ vừa kể chỉ là tương đối, so với những người bình thường. Khoa học cũng còn cho biết khi uống nước nhiều sẽ ít mơ hơn uống nước ít, điều này dễ hiểu, vì nước vận chuyển các vật liệu đến tế bào thần kinh, có thể làm vô hiệu hóa hàng rào ngăn cản vùng cách biệt ở trung tâm nằm mơ như đã nói trên.

Giấc mơ xuất hiện ở trẻ con nhiều hơn người lớn vì trẻ con vô tư lự, dễ ngủ say sưa, và giấc mơ chỉ xảy ra khi ta ngủ theo tiến trình : mới đầu thiu thiu, rồi bắt đầu điều hòa và đạt tới trạng thái ngủ say sưa. Khi có trạng thái này, giấc mơ mới xuất hiện.

(xem tiếp trang 15)

Nhà văn **DOẢN QUỐC SỸ**

Sinh ngày . 17-2-1923 tại Hà Nội.
Hiện là Giáo sư trường Sư phạm
Saigon.

Tác phẩm đã xuất bản :

Sợ lửa (tập truyện cổ tích),
Người Việt, 1956, Sáng Tạo tái bản,
1969.

U hoài (tập truyện ngắn), Người
Việt, Sáng Tạo tái bản, 1965.

Gánh xiếc (tập truyện ngắn)
Nguyễn đình Vượng, 1958.

Dòng sông định mệnh (truyện dài),
Cơ sở xuất bản Tự Do, 1959. Sáng
Tạo tái bản, 1963.

Gìn vàng giữ ngọc (tập truyện
ngắn) Nguyễn đình Vượng, 1960.
Sáng Tạo tái bản 1964.

Hồ thủy dương (tập truyện cổ tích)
Nguyễn đình Vượng, 1960. Sáng Tạo
tái bản, 1969.

Trái cây đau khổ (tập kịch ngắn),
Sáng Tạo, 1963.

Người Việt đáng yêu (biên khảo),
Sáng Tạo, 1965.

Đốt biên giới (truyện dài), Sáng
Tạo, 1966.

Cánh tay nổi dài (tập truyện ngắn)
Sáng Tạo, 1966.

Khu rừng lau (bộ trường thiên
tiểu thuyết), gồm có :

Ba sinh hương lửa, Sáng Tạo,
1962.

Người đàn bà bên kia vĩ tuyến,
Sáng Tạo, 1964.

Tình yêu thánh hóa, Sáng Tạo,
1965.

Những ngả sông, Sáng Tạo, 1966.

Buổi trưa ở Saigon trời nóng như đồ lửa. Em vừa phe phẩy chiếc quạt vừa gượng gạo «nuốt» cho trôi mớ bài vở ngồn ngang. Lúc này, không hiểu sao đầu óc em tăm tối lạ! Học đến gãy cả người, phờ cả mặt mũi. Thế mà chữ nghĩa hình như chỉ «ngự» vào một thoáng rồi lại tan loãng ra.

«Ngày thi đến một bên rồi!» Em nghe nhói ở ngực. Cứ nghĩ đến chuyện trên là em lại có cái cảm giác ấy. Bác sĩ bảo em yếu tim. Mẹ trào nước mắt lo cho em trong lần đưa em đi khám bệnh. Em thì trái lại, em không thấy lo lắng, chỉ thương mẹ thôi. Mẹ em gầy như liễu! Bố bảo em giống mẹ nên gầy. Riêng em, em thấy em không bằng một phần nhỏ của mẹ. Mẹ có cả một gia đình để phải chăm sóc; một đàn con để thương lo. Hơn nữa cuộc đời, mẹ trải ra để sống cho những đứa con của mẹ, hết con lớn rồi đến con bé. Mỗi đứa là một bận tâm hút đi một ít sinh lực, mẹ gầy đi là phải. Còn em? Em không có gì để so sánh được với mẹ. Em yếu đuối, suy nhược chỉ làm lo lắng của mẹ dày thêm. Đôi lúc, em oán trách những cơn bệnh quái ác đã dần vặt thân em, làm khổ mẹ! Em cầu trời, cho em một cuộc sống lành mạnh dù phải thu ngắn khoảng thời gian em có mặt trên đời.

Tiếng hát Khánh Ly với một tác phẩm của TCS dúi dẹt vọng vào bỗng dừng làm em nghe bức dọc. Em vén rèm nhìn qua phòng Cu Minh:

— Tất đi! Minh. Ta đang học.

Cu Minh nhìn em một thoáng rồi im lặng bấm nút, chiếc cassette đặt trên đầu giường. Dạo này hình như cậu bé đòi tính, «người lớn» ra! Ngoài giờ đi học, cậu bé chỉ quanh quẩn ở nhà, học bài; nghe nhạc. Em không còn phải khổ tai nghe những câu hát của những bài ca cộng đồng đập chát chúa, không còn phải mất công stop cái radio mồm và phải nghe cậu bé thuyết:

— Chị Thư không biết đấy chứ! Minh hát thế là đem lại «nguồn sống mới cho gia đình v.v...

Nhưng... hình như không phải

LÁ XANH và CON LỐC

♣ HUỲNH CHÚC

chỉ có cu Minh đòi tính. Cả gia đình này, bố mẹ, em, cu Minh, bé Ly, đến hai con Tô Tô, Mimi cũng đều như đang thở chung một bầu không khí ngột ngạt, âm thầm. Em có hai anh, một chị lớn đã lập gia đình và ra ở riêng. Hai anh thì đang phục vụ trong Quân Đội, đơn vị ở miền Tây. Riêng anh Huỳnh, anh kể em chỉ mới rời quân trường vào cuối năm trước và hiện đóng tại Quảng Trị. Nỗi lo lắng của gia đình em là đây!

Thời gian xưa, mỗi buổi họp mặt gia đình, tên các anh của em được mọi người nhắc đến trong sự nhớ thương vì xa cách. Bố nói đến các anh với những kỷ niệm ngày còn bé và bố cười. Mẹ gọi những sở thích của từng đứa con trai rồi rơm rớm nước mắt. Riêng em, cu Minh bé Ly, chúng em nhắc đến các anh bằng tất cả triu mến thương yêu. Bây giờ cả nhà em không hện mà hình như ai cũng cố tránh nói lên những điều đó. Cuộc chiến bùng nổ với sự khốc liệt, thế thảm hơn bao giờ. Bố đi làm về là chăm chú vào TiVi, vào trang báo để đọc nghe tin chiến sự. Mẹ hằng đêm quì trước tượng đức Quan Âm lâu hơn, lời cầu nguyện khẩn thiết hơn! Chúng em cúi đầu vào

những trang sách học, ít ngồi với nhau để chia sẻ những lo âu nặng trĩu. Như thế nói sẽ là một «điểm gờ» trong lúc này.

Ngày mới lớn, em đã tự nguyện sẽ không bao giờ nhắc đến hai tiếng «chiến tranh» sinh ra trên bên này giải đất bị ngăn đôi, em chấp nhận cuộc chiến dai dẳng như một sự kiện hiển nhiên và mình cần sống để phát triển trong đó hơn là than vãn. Thế nhưng, hiện tại chiến tranh đang đến gần em! Em như sờ được vào cái thực thể tàn khốc ấy khi tham dự những buổi cứu trợ đồng bào chiến nạn, nhìn những xe tang mà quan tài người chết được phủ lên lá Quốc Kỳ, hay ngó những tấm thân tàn phế trong quân y viện khi đến đó ủy lạo thương binh. Tất cả! Tất cả như doanh vẫy, như dồn ép lấy em trong nỗi suy tư mọc rễ đâm chồi tự tìm óc. Nhưng ngoài nỗi băn khoăn, lo sợ tiêu cực, em làm gì được cho cuộc chiến, cho đồng bào em, cho các anh em trong lúc này?!

Em lại nghe nhói ở ngực. Buổi trưa căn nhà em im vắng một cách dị lạ. Bố đi làm, Mẹ nghỉ trong phòng với bé Ly. Bỗng dưng, em muốn thoát ra ngoài một lúc. Em thay

Thiếu nhi/3

nhanh quần áo, gọi cu Minh nhờ xin phép mẹ là em đến nhà Đan. Cậu bé nhìn em ngập ngừng:

— Chị đi lâu không?

Em nhường mắt dò hỏi. Minh tiếp:

— Nếu chị đi lâu thì Minh đưa chị đi, xong chị cho Minh mượn xe.

Em im lặng ném chìa khóa xe cho Minh. Cậu bé bắt lấy, toan đến dắt xe ra. Em khoát tay:

— Thôi, ta đi bộ. Minh ở nhà chờ mẹ dậy đã.

Cu Minh gật đầu rồi lảng về phòng

Em rời ngôi nhà im vắng và đi dưới hai hàng cây cao. Nhà nhỏ Đan ở cuối con phố này, trong một ngõ hẻm quanh co của khu xóm lao động. Đan đón em bằng hai bàn tay đầy bột trắng, nghịch ngợm đập vào vai làm cánh áo hồng của em như có tuyết vương. Em vờ giận dỗi. Đan cười khanh khách dẫn em vào nhà. Lấy khăn phủi sạch những vệt bột non. Em nhìn hân:

— Đan làm chi vậy?

Đan nheo mắt.

— Bánh, mi giúp ta đi!

Em vui vui nhìn những khuôn bánh, những gói bột, đường bày ra la liệt. Đạo trước má vẫn thường chỉ vẽ em làm bánh mứt, sau này em làm nũng, đau ốm luôn mẹ đành làm hết cả.

Em cười với Đan:

— Ta làm vụng đừng mẹ nheo nhá!

Đan chum cặp môi hồng:

— Bánh biểu đấy, liệu hồn!

Em tìm nước rửa tay xong ngồi bên Đan, hai đứa hí hoáy với công việc. Giọng Đan kể lể:

— Đan làm bánh chủ nhật mang cho anh Huân, mẹ Đan hôm rày ốm, có lẽ ngày ấy không đi được. Chỉ còn có mình Đan, eo ơi! Thư xin phép đi quân trường với Đan không?

Em ngần ngừ. Đan bỗng nhìn lại em rồi nhún vai:

— Mà mi tiểu thư thế thì đi được mấy bước?

Em bực tức quệt mạnh một vệt bột ướt lên mặt Đan, con bé kêu lên oai oái rồi lại kể lể:

— Mẹ Đan đang lo cho anh Huân

lắm. Thưa!

Bà bảo đánh nhau đang ghê thế này, anh ấy ra trường e lại khờ. Đan thì Đan nghĩ con người có số, Thư hi! Thế nhưng thấy cuộc chiến mãi liệt quá, niềm tin của ta cũng lung lay.

Em nghe lòng mình chùng xuống, bàn tay đang chăm chút với khuôn bánh bỗng lơ lửng ra dân. Vô tình, Đan đã khơi lại những điều mà em đang cố quên, cố tránh né, ít ra là trong giờ phút này. Thì ra, tuổi trẻ chúng em trong hiện tại không bao giờ thoát được những ưu tư đang nhuộm đen ước mơ, đè chiu cuộc sống. Em hay Đan, mỗi đứa đều có một tương quan giữa cuộc chiến và những người thân đề mà lo âu, đề mà thắc thỏm. Thốt nhiên, em nghe quặn thắt, bồn chồn! Cố tìm những câu chuyện xoay quanh học đường, sách vở, em nói liên hồi trong khi đôi tay vẫn tíu tít với mớ bột nồn.

Gần 6 giờ chiều, công việc của hai đứa em mới xong. Em thở phào, lòng vui vui nhìn những chiếc bánh trắng phau xếp đều đặn trong hộp. Đan thúi vào tay em một gói giấy hồng:

— Ta gửi cho cu Minh, bé Ly nghe!

Em dẩy này, từ chối. Đan trợn mắt.

— Ta có biểu cho mi đâu, khi!

Rồi hân cố ấn gói bánh vào tay em, tiễn em ra cổng. Buổi chiều đang xuống thấp. Em lo ngại nhìn đoạn đường quanh co trước mặt «Thế nào mẹ cũng mong».

— Thư!

Em giật mình, nhìn qua bên kia con lộ. Chị Uyên vừa lên tiếng gọi em, thấy em nhìn, chị đưa tay vẫy. Chị Uyên là vị hôn thê của anh Huỳnh. Chị hiền và đẹp như tranh vẽ! Em không hiểu sao em yêu chị Uyên lạ! Có lẽ vì chị có mớ tóc dài tha thướt, có dáng gầy gầy giống như mẹ, nhất là đôi mắt và nụ cười luôn buồn buồn.

Em chạy băng qua lộ, hướng chị Uyên. Chị hơi mỉm cười nhìn em:

— Chị định sang nhà thăm ba mẹ, Thư đi đâu về?

— Em đến nhà con bạn làm bánh.

Chị Uyên dắt tay em đi dọc con đường có hai hàng cây quen thuộc.

Gió thổi mái tóc và tà áo trắng của chị quăn quít vào thân em.

Chị Uyên bỗng ngập ngừng:

— Thư này...anh Huỳnh có tin về không?

Em nhìn chị. Tiếng nói trở nên khó khăn dị lạ.

— Không, chị ạ!

Chị Uyên cúi đầu. Em thoáng thấy nhanh trong mắt chị ánh lên sự u uẩn, muộn phiền. Hai chị em tiếp tục đếm từng bước im lặng.

Dáng mẹ bồn chồn, âu lo hiện ra trước cửa. Chị Uyên vẫn nắm tay em, cúi đầu chào. Mẹ gật:

— Hai chị em đi đâu về?

— Thưa con sang nhà, giữa đường gặp Thư.

Mẹ nhìn em:

— Thư đi chơi quên cả giờ giấc nhé!

Em giờ ngay «chiến lược» làm

nững :

— Con sang làm bánh giúp nhỏ Đan, mẹ ạ ! Một lô bột cao như thế này này.

Mẹ phì cười nhìn em đưa tay ra dấu :

— Thôi mời cô vào. Bỏ về mắng cho đấy !

Em cười với mẹ, với chị Uyên rồi đi về phòng. Tiếng nhạc du dương từ phòng cu Minh lại vọng sang : «... Mẹ ngồi ru con đang đưa vông buồn, năm qua tuổi mọn. Mẹ ngồi ru con...» Em ngược nhìn lên bức ảnh gia đình treo trước bàn học. Bức ảnh này chụp hôm giỗ ông, có mặt đủ cả Bố mẹ, anh cả, anh Khoa, chị Vân, em, cu Minh, bé Ly, mấy đứa cháu con các anh chị. Chỉ thiếu có... anh Huỳnh ! Ngày ấy, anh Huỳnh còn học ở quân trường. Mẹ bảo chờ anh về, họp mặt đông đủ rồi hãy chụp, nhưng bố nói có dịp con cháu tề tựu thì cứ chụp cho vui, anh Huỳnh thì hôm nào đám cưới anh, cả nhà chụp lại. Bố bảo thế, nhưng khi ảnh rửa ra cả nhà đều như thấy thiếu vắng cái gì. Mẹ cứ nhìn vào đó rồi mẹ khóc. Riêng em, em nghe xót xa lạ. Giá đừng có cuộc chiến, các anh em đừng phải đi xa !

Có tiếng mẹ gọi em ở ngoài. Em «dạ» to, thay vội bộ áo ngắn rồi bước ra. Bố đã về, đang ngồi trên ghế xem báo. Chị Uyên giúp mẹ dọn cơm. Mâm cơm với những thức ăn nóng sốt do tay mẹ em nấu vẫn «hấp dẫn» như mọi ngày, nhưng không hiểu sao em bỗng nghe uể oải, rồi rạc.

Bữa cơm bắt đầu khi mọi người ngồi vào đông đủ. Bố vừa ăn vừa hỏi chuyện chị Uyên, bọn em thì cứ cầm cúi nhai. Giữa lúc ấy, có tiếng xe Jeep rồ lên rồi đỗ xích trước nhà, cả nhà nhìn nhau. Cu Minh lẹ làng rời ghế chạy ra mở cửa, rồi tiếng của nó cất lên, reo mừng :

— Anh Huỳnh về, bố mẹ ơi ! Ơ...

Dư âm câu nói bỗng chùng lại, như một note nhạc được ngân lên rồi tắt ngấm nửa chừng. Những người còn ngồi trong bàn ăn lại nhìn nhau. Em ngơ ngác ngó gương mặt thoảng cau lại của bố, ánh mắt như tối hơn của mẹ, dáng vẻ thất sắc của chị Uyên, đôi mắt mở to của bé Ly. Rồi vài giây sau, mọi người đứng lên

cả, đi như chạy ra nhà ngoài. Trong một trạng thái hoang mang tột cùng, em cũng rời phòng ăn, đứng nép vào một góc nhìn quang cảnh diễn tiến trước mặt.

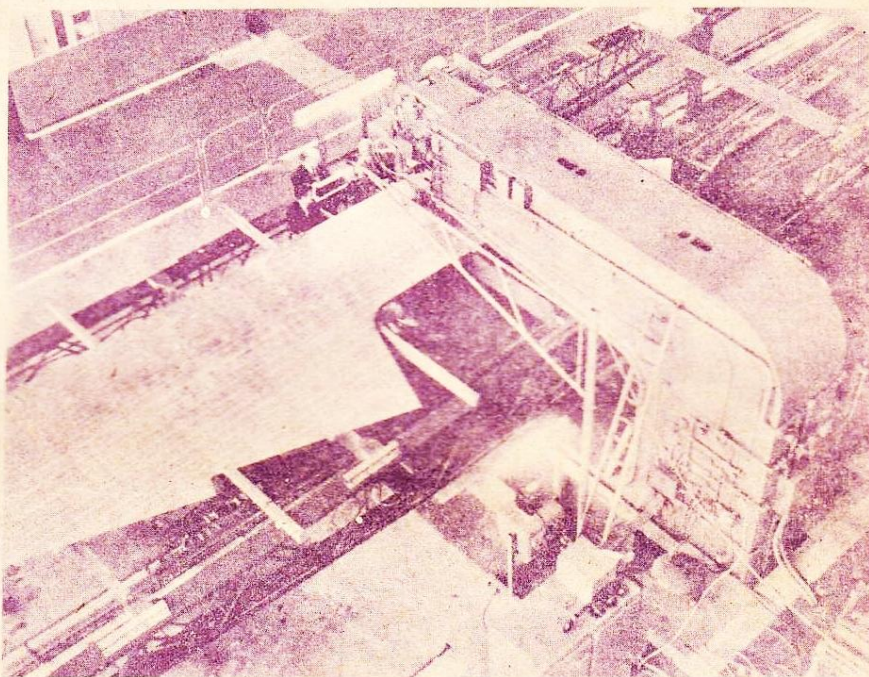
Hai quân nhân xa lạ đang đứng sừng sững nơi phòng khách, họ khẽ cúi chào bố mẹ em. Tiếng nói của một người trong họ cất lên nhỏ rít giữa phòng khách như đang đọng lại. Em nghe loảng thoảng đến tên anh Huỳnh ! Rồi .. ngực em nhói lên

trong tiếng hét thâm thê của mẹ. Đầu óc em đảo lộn, quay cuồng với hình ảnh mẹ lẻ đi trong tay bố, chị Uyên chới với gập xuống, cu Minh đứng chết sững, bé Ly với khuôn mặt bưng kín bằng hai bàn tay. Một chút cảm giác còn lại trong nỗi đau xé đầu đời, em nghe tiếng mình lạc lỏng :

— «Bố ơi ! Mẹ ơi ! Anh Huỳnh ơi !...

Huỳnh - Chúc (M-Y)

ẢNH LẠ

Việc tán đinh ráp những mảnh kim khí thành những chiếc cánh máy bay tốn nhiều nhân công và thì giờ. Trên đây là một cái máy.. may không lồ, chuyên dùng vào việc « may » cánh máy bay y như thể ta may áo vậy

CHUYỆN HI HỮU

Bà Arthur R. Sweeney ở Black Stone thuộc tiểu bang Massachusetts (Hoa Kỳ) có 4 người con :

- Doris : sanh ngày 17 tháng 2 năm 1957
- Franne : sanh ngày 17 tháng 2 năm 1958
- Lucille : sanh ngày 17 tháng 2 năm 1959
- Leo : sanh ngày 17 tháng 2 năm 1960

NGỌC-SON

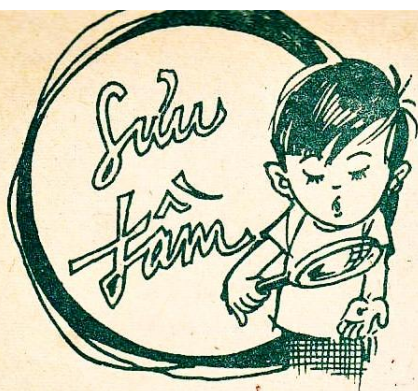
NÚI SẮT

Dưới lớp đất của thành phố Kiruna ở miền Bắc Thụy Điển và trên dãy núi Kirunavaara (có nghĩa là núi sắt) bao quanh bất cứ nơi nào ta cũng tìm thấy quặng sắt.

Đó là một quặng sắt lộ thiên lớn nhất thế giới. Hằng ngày có 25 chuyến xe lửa chở 30.000 tấn quặng sắt ra hải cảng Narvik để được gởi đến các hải cảng lớn trên hoàn cầu.

NHỮ-ĐÌNH-THỌ

thiên nhi /

viên đá — — kim cương

Từ khi có thí nghiệm của nhà bác học Lavoisier người ta mới biết những tính chất của kim cương.

Kim cương là thán khí kết tinh. Thán khí ở dưới đất chịu áp lực mạnh và nhiệt độ hết sức cao rồi bị lạnh bất ngờ kết tinh lại thành đá kim cương.

Những mỏ kim cương quan trọng nhất ở xứ Ba Tây và ở Nam Phi Châu. Nhưng từ năm 1906 thì xứ Congo thuộc Bỉ chiếm hàng đầu về sản xuất kim cương có 2 thứ trong đất phù sa hay trong phún thạch (phún xuất thạch).

Những mỏ trong đất phù sa được khai lộ thiên gần những dòng sông. Thường thì người ta đào những ngách sâu khoảng 4 mét, rồi nhặt hết những đá có thể chứa kim cương. Những đá này được đem tới máy lọc.

Qua lượt sàng xây đầu tiên những đá còn lại được đưa tới ván gỗ trên phủ lớp mỡ và chuyển động không ngừng. Sau một thời gian những đá được đẩy đi còn kim cương thì dính vào mỡ.

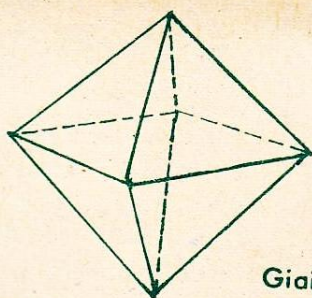
Mỏ ở trong phún xuất thạch có nhiều kim cương. Nhưng những mỏ này rất sâu. Có mỏ đào tới 1500 mét. Dưới đó nhiệt độ lên tới 60 độ. Kim cương từ mỏ ra thì ở ngoài còn có một lớp vỏ cứng, cần phải đem gọt dũa và đánh bóng.

Hai trung tâm lớn nhất làm công việc này là Anvers và Amsterdam.

Việc gọt dũa kim cương hết sức tỉ mỉ. Muốn có một viên kim cương đẹp ta phải làm theo các công việc sau :

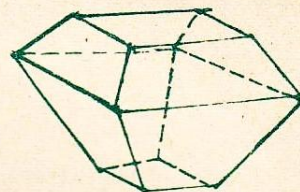
thiền nhi /6

Bốn giai đoạn mài một viên kim cương

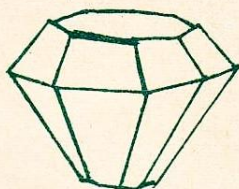

trạng

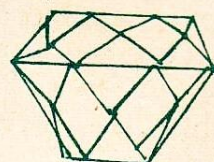
Giai đoạn 1

Giai đoạn 2

Giai đoạn 3

Giai đoạn 4 hoàn toàn

1— Cắt nhỏ bằng một con dao nhọn. Việc này cần thiết vì viên kim cương nào cũng có một phần vẫn đục ở trong, cần phải loại bỏ và chỉ chọn những phần trong suốt.

Viên kim cương Culliman lớn nhất thế giới được cắt ra nhiều phần, 9 phần nhỏ và 2 phần lớn (mỗi phần là một viên kim cương). Việc nghiên cứu cắt viên kim cương đôi khi đòi hỏi lâu cả tháng trời. Nhiều tay thợ nhà nghề sau khi hoàn tất việc cắt viên kim cương quý giá phải đi dưỡng bệnh hay nghỉ ngơi một thời gian để bớt xúc động. Vì nếu làm trật một ly tí thì có thể bị tử hình hay vào khám.

2— Sau đó tới việc mài kim cương.

Người ta mài kim cương bằng cách đặt hai viên kim cương sát cạnh nhau trên cái trụ quay hết sức nhanh.

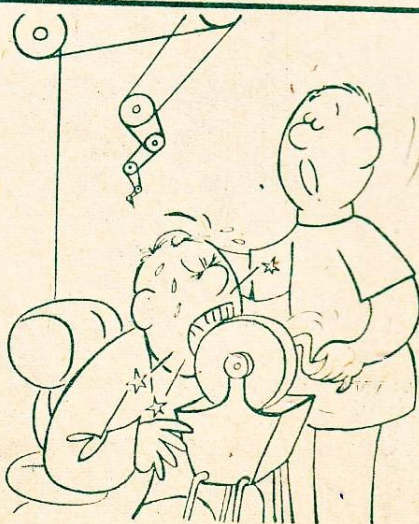
3— Công việc cuối cùng là đưa thành mặt để phát quang. Công việc này hết sức tỉ mỉ và đòi hỏi tay thợ lành nghề và khéo léo. Họ phải đưa theo bốn giai đoạn và phải đủ 58 mặt để kim cương mới tỏa hết ánh sáng.

Trọng lượng của kim cương được tính bằng Ca ra (Carat). Một Carat bằng 1/5 gram.

NGUYỄN THU

NGUYỄN THI

(theo BONNE PISTE)
(bút nhóm UYÊN THA)

— Mai ông trở lại đi... tôi phải đem sửa lại cái máy đã!

6 NGƯỜI MỘT CHIẾC XE

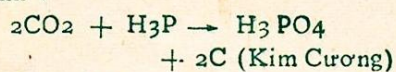
Theo thống kê thì ở Âu châu, xứ Thụy điển (suède) là một xứ mà dân chúng có nhiều xe hơi nhất, cuối năm 1961, người ta tính rằng cứ 6 người dân Thụy Điển là có 1 chiếc xe hơi, hơn cả nước Pháp (đứng hạng nhì) 8 người mới có một chiếc.

Cũng theo thống kê xứ ít xe hơi nhất trên lục địa Âu châu là xứ Thổ Nhĩ Kỳ, 522 người mới có một chiếc xe.

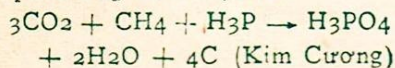
THẾ LINH (sưu tầm)

XUẤT XỨ CỦA KIM CƯƠNG ?

Kim Cương chẳng qua chỉ là than rỗng (Carbone nguyên chất) kết tinh. Theo lý thuyết thì Kim Cương xuất hiện dưới trình tự như sau : Thán khí (Khí Carbonic CO₂) gặp hơi Phosphure Hydro (H₃P) dưới áp suất cực mạnh (200.000 kilo trên mỗi phân vuông) và nhiệt độ cao (chừng 1.600° C) sẽ cho Kim Cương (Carbone kết tinh) theo phương trình :

Nếu có khí mêtan CH₄ lẫn vào thì phản ứng xuất hiện là :

Theo trình tự ở trên, các nhà bác học lý luận như sau : Chính tại những khối nước mà Kim cương xuất hiện ! Ta hãy trở lại khung cảnh địa cầu vào thời kỳ băng giá cách đây hàng tỷ năm. Khí hậu địa cầu khi đó gần giống như khí hậu ở Bắc Sibérie : từ 500 đến 700 dưới số không (— 500 đến — 700) vào mùa đông và + 200 vào mùa hè.

Ở mùa hè ấm áp hơn, có những chất khí tan được trong nước. Nhưng khi mùa đông băng giá trở lại, các chất khí này (kể cả Phosphure Hydro) không tan được nữa và trở thành những bọt bị giam trong nước đông băng. Riêng khí Carbonic thì đã hóa lỏng vì nhiệt độ quá lạnh. Bây giờ chỉ còn thêm một điều kiện nữa là phản ứng giữa bọt Phosphure Hydro trong nước và khí Carbonic hóa lỏng được tạo thành dễ sinh ra Kim cương. Điều kiện đó là sấm sét ! Vào thời kỳ này địa cầu có chừng 10.000 núi lửa đang hoạt động, những cột bụi phun ra từ miệng núi lửa có khả năng truyền điện trong không khí tạo nên những tiếng sét nổ. Nếu một tiếng sét đập mạnh xuống mặt nước đông băng sẽ đưa nhiệt độ vọt lên thật cao, đồng thời làn sóng va chạm sẽ tạo thành một áp suất thật lớn, ảnh hưởng

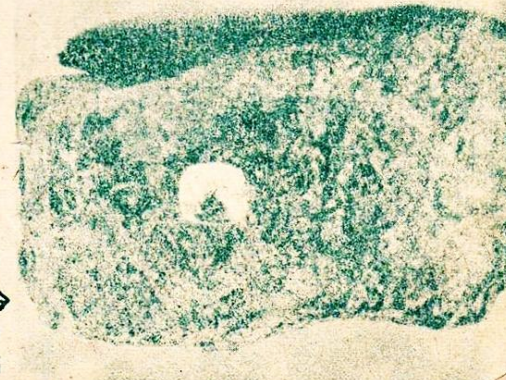

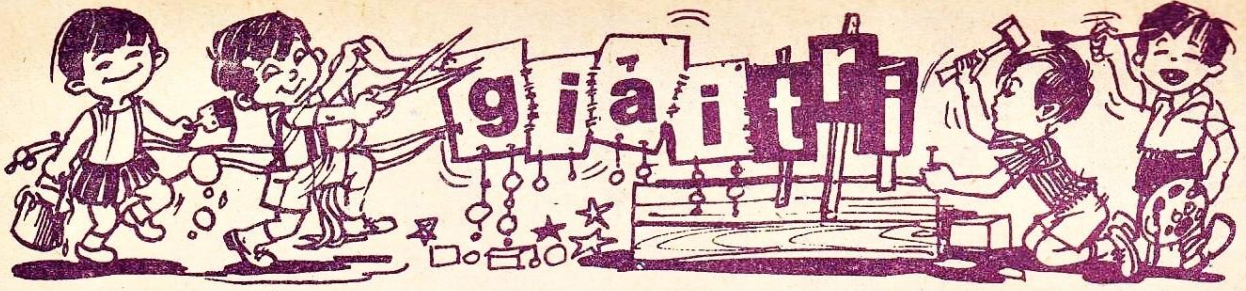
— Hàng triệu viên kim cương trên thế giới đã xuất hiện từ chiếc hố này. Đó là hố « Big Hole » ở Kimberley (Nam Phi), đường kính tới 500 thước và sâu tới 1200 thước.

mạnh mẽ tới những viên bọt khí bị giam trong nước đá. Vậy là các điều kiện tạo thành Kim Cương đã đầy đủ : nhiệt độ cao, áp suất lớn, và sự nguội lạnh mau chóng (khí tiếng sét hết đi) và do đó Kim cương đã thành hình !

BÁCH KHOA (sưu tầm)

* Đây là một hạt kim cương nằm trong một viên đá ở « Big hole » tại Kimberley.

trang

Ô CHỮ CHÚ CHUỘT HỌC Vẽ

(Ưu ái về Trần Mai Hoat và Vũ - G.Đ)

NGANG :

- 1— Không còn tươi tốt
- 2— «Hợp... gây sức mạnh» — N—
Tác giả của quyền Đêm Dài Một Đời (v.t)
- 3— Cơ quan dùng để thở và ngủ—
Tiếng miền Trung, để gọi em hay chị
gái của cha—anh—Sau mùa Xuân —
BẠN
- 4— Quốc hiệu nước ta — «Đi buồn
không... thì lời»
- 5— Có nghĩa là mới —X
- 6— Dê có đuôi

DỌC :

- A— Phụ âm thứ 10
B— QU
C— Thêm R đằng đầu, thì trái với

- may mắn
D— Tiếng reo vui—Năm La Mã
E— Miệng thốt ra hay tỏ ý bằng lời i
F— Hát—Nguyên âm thứ 2
G— E—Người cầm đầu cuộc kháng
Pháp ở chiến khu Bãi Sậy (v.t)
H— Không đối (viết ngược) — Đề
bản chim
I— Hốc lớn trong núi
J— Tiếng Hán, nghĩa là rừng
K— Tê—Mẫu tự trước Y
L— Tên húy của vua Đinh Tiên
Hoàng (v.t)
M— Nhỏ hơn hồ, dùng để nuôi cá
N— Trên em

UYÊN-THUY-PHƯƠNG
(b.n Uyên-Uyên—Biên Hòa)

ĐỒ VUI KỲ NÀY

Dưới đây là một hình vuông mỗi cạnh 8 cm và một hình chữ nhật dài 13 cm rộng 5 cm.

1) Hình vuông tất nhiên có 64 ô vuông :

$$8 \times 8 = 64 \text{ ô}$$

2) Hình chữ nhật có 65 ô vuông :

$$13 \times 5 = 65 \text{ ô.}$$

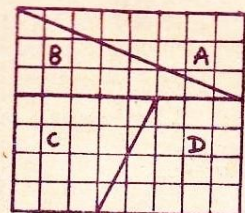
— Đem phân tích hình vuông ra làm 4 miếng (xem hình 1).

— Lại đem phân tích hình chữ nhật ra làm 4 miếng (xem hình 2).

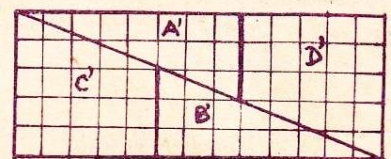
Ta thấy 4 miếng của hình vuông trên chồng khít lên 4 miếng của hình chữ nhật dưới. Vậy là 64 ô vuông chồng khít lên 65 ô vuông.

Như thế còn 1 ô vuông nữa đã biến đi đâu ?

(Kỳ sau trả lời)

$$8 \times 8 = 64 \text{ ô}$$

$$13 \times 5 = 65 \text{ ô}$$

$$A=A' \quad B=B' \quad C=C' \quad D=D' ?$$

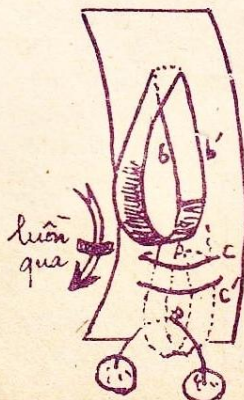
TRÒ CHƠI

Thắp ngọn đèn cây rồi hơ lòng một cái đĩa lên ngọn lửa cho muối khô bám đen lòng đĩa. Bây giờ bạn dùng kim gút vẽ lên lòng đĩa một bức tranh. Muốn truyền bức tranh này ra giấy bạn chỉ việc nhúng ướt miếng rồi áp vào lòng đĩa là xong !

Trả lời đồ vui kỳ trước

Các bạn vẽ xong tờ giấy bìa A, rồi luồn đoạn giấy bb' qua khe CC' (xem hình chỉ dẫn). Thế là bạn có thể rút 2 quả cà chua ra ngoài mà không làm đứt mỗi dây nối 2 cuống quả.

thiều nhi/8

- 2 cái đầu van xe đạp.
- 1 đoạn ống cao su.
- 1 cái hộp sắt nhỏ (loại đựng thuốc tây cũng được).

Cách làm :

- 1) Đục thủng ở chính giữa nắp hộp thiếc một lỗ đường kính chừng 8 ly, gắn chắc đầu van vào nắp hộp bằng 1 cầu ốc nhỏ.
- 2) Nắp hộp sắt nhỏ cũng gắn 1 đầu van như vậy. Đáy hộp sắt nhỏ đục thủng những lỗ nhỏ chừng 2 ly đường kính.
- 3) Hai đầu ống cao su lắp vào 2 đầu van mới gắn.

4) Ở đầu van trên nắp hộp sắt, gắn thêm một cái tay cầm để không bị bỏng tay.

Sử dụng :

- 1) Đổ nước vào lưng hộp thiếc rồi đặt lên bếp.
- 2) Đun nước sôi, hơi nước sẽ bốc từ hộp thiếc tròn qua ống cao su để tỏa ra ở những lỗ nhỏ đục được đáy hộp sắt.
- 3) Áp gần sát đáy hộp sắt (có hơi nước tỏa ra) vào con tem muốn bóc ra. Hơi nước vừa ẩm, vừa nóng sẽ làm tem rời ra dễ dàng.

MÁY BÓC TEM THƯ GIẢN DỊ

Rất tiện dụng cho các bạn chơi tem. Các bạn thực hành theo chỉ dẫn như sau :

Vật liệu :

- 1 cái hộp thiếc có nắp đậy kín (loại hộp đựng thuốc hút ống vô tốt nhất).

TRANH ĐỒ 7 ĐIỂM KHÁC NHAU

Ông thợ khắc bản kẽm, sau khi thực hiện tấm ảnh sau... có làm 7 điểm khác với bức vẽ trước của anh Vi Vi. Các em tìm hộ nhé.

ĐỪNG QUẤY RẦY (YÊN LẶNG ĐỂ BỎ LÀM VIỆC)

CUỘC ĐÁNH CÁ

Tàu thủy sắp khởi hành, và hành khách đi dạo thành thoi trên boong tàu đợi giờ khởi hành. Vài người thấy ở đằng xa 1 người đạp xe đạp, chắc hẳn đang cố hết sức để đuổi kịp chuyến tàu.

Thủy thủ đã đặt tay lên cầu treo, và hy vọng của người đạp xe đạp kia quả là mỏng manh! Rồi 1 hành khách vui vẻ đánh cuộc (cá) 1 Anh kim ăn 1 cá (hào Anh) là ông kia sẽ bị trễ tàu người ta nhận cuộc đánh cá đó, và lập tức boong tàu trở nên 1 cảnh hồi hộp

— Ông ấy sẽ bị trễ tàu! — Không, ông ấy sẽ đuổi kịp! — Mau lên! — Ông ấy không kịp đâu! — Có, ông ấy sẽ kịp! — Ông ấy kịp rồi hoan hô! Hoan hô!

Người đạp xe đạp tới vừa sát nút, ông ấy nhảy khỏi xe đạp, rồi chạy lên cái cầu treo duy nhất còn thả xuống.

— Ông hô lớn: «Khởi hành»!

Té ra ông ấy là vị thuyền trưởng của chuyến tàu này.

HUỲNH-ANH-TUẤN

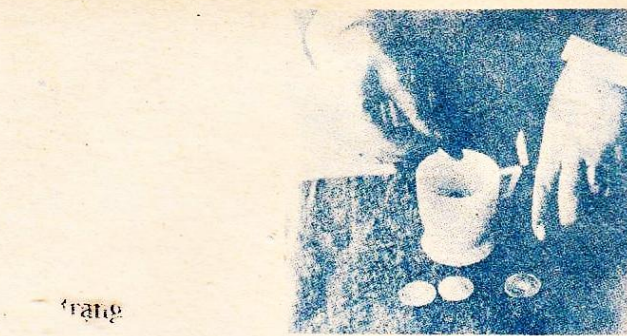
CÁI LY KỶ LẠ

Trình diễn : 1) Bạn đặt một cái ly bằng nhựa lên bàn, đoạn thả dần vào ly từng đồng bạc các (hình 1).

2) Sau khi thả được chừng 3, 4 đồng bạn giờ cái ly lên cho mọi người nhìn, đoạn lắc để cho tất cả đều nghe thấy tiếng đồng tiền ở bên trong (hình 2).

3) Bây giờ bạn đếm 1, 2, 3 rồi dốc ngược ly xuống (hình 3). Lạ thay, các đồng tiền trong ly đã biến mất!

Xảo thuật : Không có gì lạ cả, với 1 cái ly bằng nhựa, bạn có thể soi thủng ở gần đáy ly một lỗ đường kính chừng 1 phân rưỡi (hình 4). Lúc giờ ly cho khán giả, bạn dùng đầu ngón tay bịt kín đi. Sau khi đã

(1)

(2)

(3)

GIẢI THÍCH

(4)

(5)

thả tiền vô bạn cho ngón tay trở vô lòng ly giữ chặt các đồng tiền lại (hình 5). Bây giờ dốc ngược ly xuống, tất nhiên đồng tiền sẽ không rơi ra.

(Tài liệu và hình ảnh của ảo thuật gia Kassagi).

LÀM TIỀN BẰNG MÈO VÀ CHUỘT

Năm 1875, có một tờ báo Mỹ, đã đăng một bài sau đây :

Hiện giờ chúng tôi có nuôi 10.000 con mèo. Cứ tính đều đều, mỗi năm mỗi con mèo cái đẻ ra 12 con mèo con. Cứ mỗi ngày, 100 người lột da được 5.000 con mèo, như vậy mỗi ngày chúng tôi lời được ít nhất là 10.000 mỹ kim.

Nhưng làm cách nào nuôi mèo? Nuôi bằng gì? Chúng tôi giải quyết vấn đề đó rất dễ dàng. Chúng tôi nuôi một triệu con chuột. Chuột đẻ

12 lần, dĩ nhiên là nhiều hơn mèo. Như vậy chúng tôi có thể cho mỗi con mèo ăn mỗi ngày 4 con chuột. Nhưng nuôi chuột bằng gì? Thì ngược lại chúng tôi cho chúng nó ăn thịt những con mèo mà chúng tôi đã lột da. Tóm lại, phương pháp nuôi mèo của chúng tôi rất phức tạp: Nuôi mèo bằng thịt chuột. Nuôi chuột bằng thịt mèo và chúng tôi bán được thường xuyên mỗi ngày 5.000 tấm da mèo với số lời mỗi ngày 10.000 mỹ kim và không tốn kém gì cả! Thật là ngộ nghĩnh!

ĐẶNG TẤN TÀI

— Nếu anh cứ mua cái gì mà anh không cần đến, rồi anh sẽ phải bán những cái gì cần thiết cho anh.

FRANKLIN

— Cái tuổi đáng ghét nhất là cái tuổi lên mười. Buổi tối bị coi là còn nhỏ, không được thức khuya. Rồi buổi sáng lại bị coi là người lớn, không được dậy trễ.

ANATOLE FRANCE

— Có ai sống được hai lần những mộng ước của tuổi xanh.

WATERSTONE

Búp bê NGỌC-HÂN
(sưu tầm)

TÂN BINH

Trong phòng tuyển mộ lính của Hải Quân.

Viên sĩ quan trưởng phòng hỏi một thanh niên tới đăng lính:

— Điều kiện của anh như vậy là đầy đủ rồi. À, mà anh có biết lợi không?

Thanh niên ngơ ngác:

— Vậy ra các ông không có tàu bè gì cả à?

GIẢI QUYẾT MAU

Trong toa có phòng ngủ trên chuyến xe lửa Saigon — Nha Trang, hai bà hành khách cãi nhau dữ dội. Một bà muốn mở cửa sổ toa ra, một bà muốn đóng lại.

Không ai chịu ai và phải đi kêu người kiểm soát viên.

Bà kia rất đanh đá:

— Mở để gió lùa vào cho tôi chết à?

Bà nọ cũng không kém:

— Vậy đóng lại cho tôi chết ngột hử?

Một ông khách thấy vậy bèn nói:

— Khó khăn gì... thì cứ mở cửa sổ cho bà trước chết đi, rồi đóng lại cho bà sau chết luôn, yên chuyện.

ẢO-ẢNH

THIÊN LỆCH

Trong một lớp học, thầy đang giảng bài. Thấy trò Chí đang thờ thần thần thờ vội hỏi:

Thầy: Chí, thiên lệch là gì?

Tí (giật mình): Thưa thầy, thiên là trời, lệch là nghiêng về một phía

vậy thiên lệch là trời nghiêng.

Thầy cùng cả lớp ! ! ! ?

CHÚT-CHÍT

SIÊNG QUÁ

Diêm vương hỏi hồn một anh lười bị chết đói:

— Mi muốn kiếp sau làm giống gì?

— Hồn anh lười gãi tai:

— Dám bầm Diêm Vương, xin ngài cho tôi được làm con mèo đen tuyền có diêm trắng ở mép.

— Lý do?

— Dạ, đề may ra có con chuột nào đi ngang tường hạt cơm rơi, đến ăn, tôi sẽ khỏi mất công rình, chỉ việc đón thôi.

Hồn con rận (nổi tiếng lười «như rận») kè nhè:

— Bầm ngài, nó siêng thế, sao đến nỗi chết đói, chứ là tôi thì tôi cũng xin ngài cho làm con mèo đen, nhưng thêm cái lưỡi đen, diêm trắng nằm ngay đầu lưỡi, chỉ việc há miệng chờ chuột nhảy tót vào là ngậm miệng lại, khỏi phải đón nữa.

TÀI KHÔN

Ông B. nọ lại đăng báo tố cáo với nhân viên Cảnh Sát rằng:

— Thưa ông, đêm qua có người trộm mất chiếc xe hơi của tôi.

Nhân Viên Cảnh Sát nghe vậy bèn hỏi:

— Vậy, ông có thấy được hình dạng của kẻ trộm?

— Dạ không, tôi không. Nhưng tôi có ghi được số xe của tôi bị đánh cắp.

Nhân Viên Cảnh Sát ? ? ?

ĐAN PHƯƠNG

NGŨ VĂN BA

LÀM ĐÚNG LỜI...

Trên một chiếc toa xe lửa, hai người đàn ông ngồi, một ông tìm kiếm dao dác, lát sau «anh» ta hỏi «anh» kia:

— Thưa ông nghĩ thế nào, khi một người ngồi trên một cái nón của ông ! ? ? ! ..

Ông kia liền nói thật to:

— Tôi sẽ đâm vào mặt «nó», đá vào người «nó»... tôi chửi lên đầu nó... hừ... cho nó biết !!!

Ông kia mỉm cười và thần nhiên nói:

— Ông nói đúng... nhưng chính ông ngồi trên cái nón của tôi mới mua... ông nhìn xem !!!

— Ơ... ơ !.. tôi .. tôi !!

«Anh» nọ đứng dậy sẵn tay áo, nói:

— Tôi sẽ làm theo đúng lời ông nói !..

LỜI ANH CHÀNG ESQUIMO

Hai anh chàng Esquimo đi săn trên băng sơn. Thành linh cả hai chạm phải cái vôi của một chú voi. Anh thứ nhất vội vã định ném lao, thì anh kia cản lại, bảo:

— Đồ ngu !.. bộ mày chưa bao giờ thấy máy hút bụi sao ! ? ? ! ?

Lúc ấy con voi đánh cái vôi vào cả hai.

CẨM CHÓ

Hành khách sang trọng bước lên xe lửa đắt theo con chó nhỏ. Bà ngồi lên ghế và bồng con chó ngồi lên ghế cùng với bà. Người kiểm soát vé tới yêu cầu bà khách bỏ con chó xuống đất. Bà cười gằn:

— Xin lỗi ông, tôi đã trả tiền vé cho cả con chó rồi.

— Không được xin bà đừng nói nhiều. Bỏ con chó xuống.

— Vậy xin ông cho biết lý do tại sao? Chó cũng là một hành khách cũng trả tiền hàng hoàng chứ đâu có ăn quýt.

Người kiểm soát viên mỉm cười:

— Thưa bà theo luật lệ hỏa xa, hành khách cấm không được để chân lên ghế!

TRẦN THI XUÂN TRANG

— Cứ chui đầu ra đi. Bây giờ là giờ uống thuốc, chưa phải giờ chích đầu.

Các em đừng bao giờ chơi đại, bám tay vào xe cộ đi kề bên để kéo xe mình đi theo. Khi xe thắng lại hoặc quẹo qua bất ngờ tai nạn khủng khiếp sẽ xảy ra mà không có cách nào các em tránh được.

SÚC VẬT NUÔI TRONG NHÀ

1. — **NGỰA**: Con ngựa tên Old Billy (nước Anh) chết ngày 27-11-1822 đã đoạt giải sống lâu nhất, 61 tuổi. Con ngựa cân nặng nhất tên là Doctor Legear, ở St. Louis (Hoa Kỳ) sinh năm 1902 và chết năm 1919, cân nặng 1358, 5 ký, vòng cổ đo được 84 phân. Một con ngựa khác ở nước Anh, năm 1891 có bờm dài nhất 3 th 96 và đuôi dài tới 3 th, 04.

2. — **CHÓ**: Ít có những con chó sống quá 18 năm, nhưng có vài con đặc biệt sống hơn 20 năm. Mới đây con chó già nhất tên Adjutant, sinh ngày 14-9-1936 sống ở Reversby (nước Anh). Giống chó cân nặng nhất thuộc loài ST. Bernard, một con trong số đó sinh ngày 14-6-1951, ngày 14-10-1961 lúc được 10 tuổi cân nặng 111 ký, 58. Giống chó lớn nhất là Levrier (chó săn, chân dài, bụng thon) ở Ai Nhĩ Lan. Một con tên Broadbridge Michael, sinh năm 1926, đo cao được 1 th 02 đến bươu vai. Giống chó nhỏ nhất là giống Chihuahua ở Mỹ Tây Cơ, có vài con tiêu biểu chỉ cân nặng 480 gr và cao 16 ph.

Chó lên cao nhất: Một con chó cái gốc Alaska, tên Laika ở Nga Xô đã được đưa ngồi trong phi thuyền Spoutnik 11 ngày 3-11-57 được phóng lên tới độ cao 1690 km. Trong mùa hạ 1958, 2 con chuột Laska và Benjy được bỏ vào trong hỏa tiễn tên là Able (Hoa Kỳ) được phóng lên cao tới 2250 km, nhưng không còn sống lúc hỏa tiễn quay trở về lục địa. Độ cao nhất khiến những con vật trở về còn sống là 1125 km, đó là trường hợp 3 con chuột đen tên là Sally, Amy, và Joe được đặt trong hỏa tiễn Atlas và phóng lên ngày 13-10-1960.

3. — **MÈO**: Ở nước Anh người ta thường cho rằng mèo không sống quá 21 năm, tuy nhiên người ta nêu 1 trường hợp xác thực: 1 con mèo

tên Ma, ở Devon (nước Anh) đã ngủ giấc cuối cùng do 1 mũi chích, ngày 5-11-1957, sống 35 tuổi.

4. — **THỎ**: Thỏ nhỏ nhất thì ở Hòa Lan, cân nặng 1 ký. Giống thỏ lớn nhất thì ở Flandres (Pháp, Bỉ) cân nặng từ 6 ký 3 đến 9 ký 98.

TRẢ LỜI TRANH 7 ĐIỂM CỦA VI VI

- 1 — Thiếu lần vẽ trên chụp đèn.
- 2 — Cờ áo trái người cha dài hơn.
- 3 — Túi quần người cha nhỏ lại.
- 4 — Thiếu một bên cổ áo người chị.
- 5 — Nơ cột tóc người chị tròn thay vì vuông.
- 6 — Vòng đeo tay người chị ít hơn.
- 7 — Ngăn tủ cuối cùng đóng lại.

Trả lời ô chữ

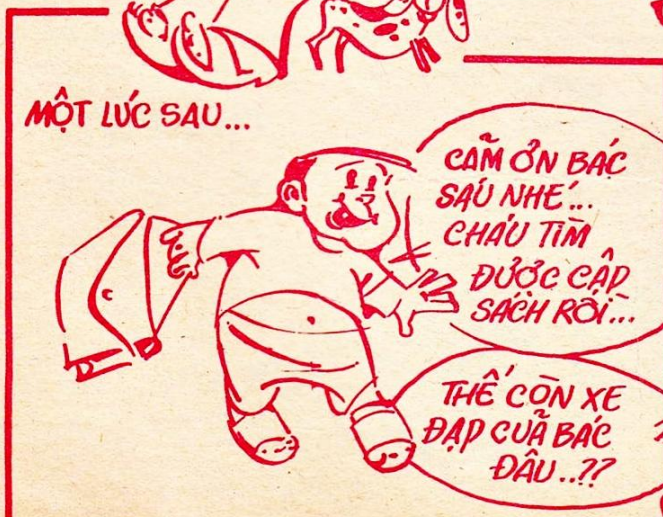
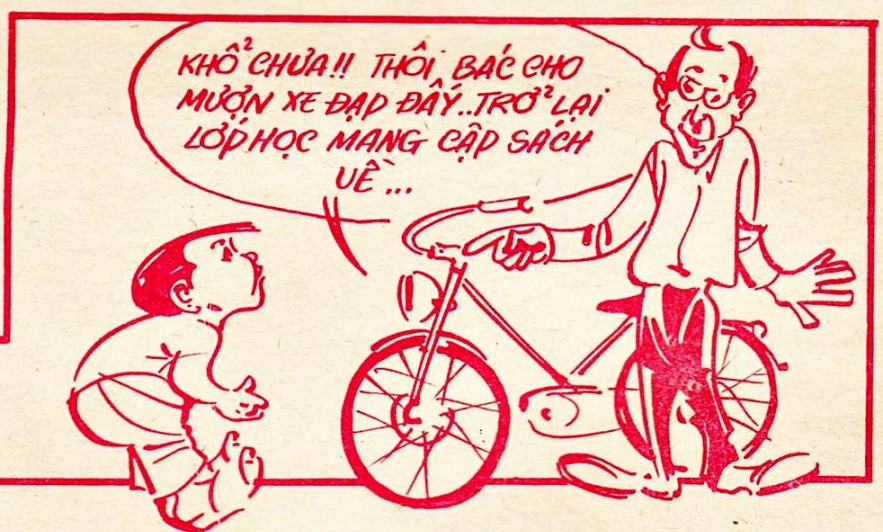
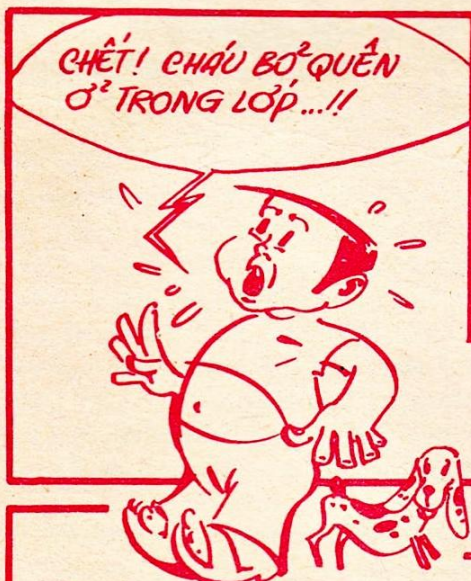
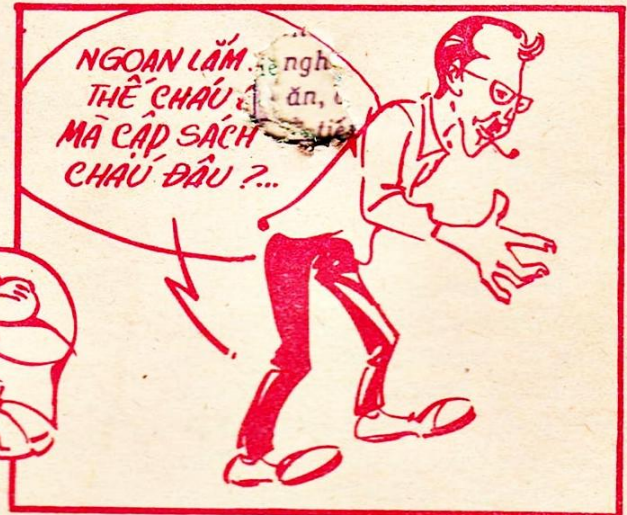
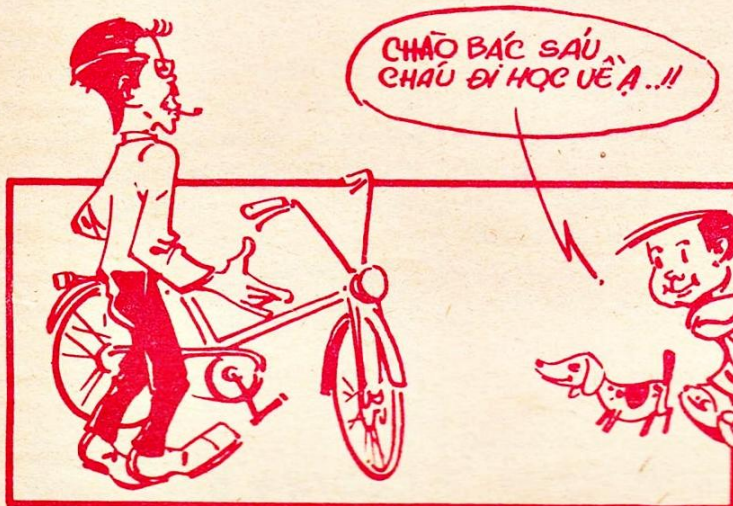

QUA ỒNG KÍNH BÁC SAU RÂU

TÍ XIU ĐĂNG TRÍ

Tranh vui trọn kỳ của NGUYỄN TÀI

* SÁNG TẠO *

ngày yêu dấu

◆ NGỌC CHUYỀN

Đang nghiêng mình ngắm mấy đóa Cúc tím trong chiếc bình sứ, mà sáng nay em đã cắt trong vườn, thì có tiếng xe dừng trước ngõ rồi tiếng chị Huyền tiếng bập bẹ của bé Nga, tiếng anh Phong trước sân: «Thưa mẹ ạ!» «Thưa ba ạ!» «Thưa ngoại đi con!»... Em ngàng đầu lên, nháy chân sáo ra cửa, nở nụ cười thật tươi.

— Chao ơi! Bé Nga của dì xinh tề.

Cả 2 anh chị đều nhìn em mỉm cười, trông hai người thật đẹp đôi. Em nghe trong lòng vui vui

Trong nhà chỉ có 2 chị em, chị Huyền thì vu quy từ năm trước, cứ đến sáng Chủ nhật cả gia đình chị lại về sum họp với ba mẹ và em. Sáng nay, em dậy sớm hơn thường lệ vì là ngày Chủ nhật. Em ra vườn trong khi trời lành lạnh buổi sáng, cả khu vườn đều được bao phủ bởi lớp sương mù nhạt mỏng, mấy luống hoa đang còn ngái ngủ trong sương đêm, những đóa Cúc tím e ấp thật dễ thương trong cái lành lạnh của sáng mùa thu. Sáng hôm nay, khi xuống vườn em phải khoác ngoài chiếc áo len mỏng, trời có lẽ đang vào thu, em mỉm cười khi nhớ lại ngày hôm qua em đã cười khúc khích hỏi cô bé Uyên: «Trời lập thu chưa em?». Cả em và bé Uyên đều thấy rằng mùa thu đang len lén đến từ lúc ấy. Tươi nước xong, em lựa 4 nhánh hoa thật đẹp cắt đem cắm vào bình

thiếu nhi/14

mẹ đã dậy từ sớm đang pha café cho ba, ba thì đang nhấp ly trà bốc khói với mấy cái bánh đậu xanh thơm phức.

Trong nhà, sáng Chủ nhật có vẻ rộn ràng, sáng sủa hơn một tí, mọi vật hình như đều mang bầu không khí tươi mát. Em yêu ngày Chủ nhật, yêu không khí đầm ấm của gia đình trong ngày Chủ nhật. Em cười đùa với bé Nga trong lúc anh Phong cùng ba đi ra vườn chăm nom mấy cây cối còn chị Huyền thì xuống bếp phụ mẹ làm bánh. Mùi thơm bao giờ cũng quyến rũ em và bé Nga lần mò xuống bếp. Những cái bánh vàng ngậy thơm mùi bơ mùi sữa thể nào cũng được em và bé Nga nếm trước, chị Huyền thường cốc nhẹ vào đầu trêu:

— Lớn rồi mà còn làm nũng thế hở?

Em nhe chiếc răng khèn cười duyên với chị nói:

— Em chẳng thèm lớn đâu, em lớn rồi mẹ ở với ai mẹ hỉ?

Mẹ mỉm cười nhìn em lắc đầu triu mến.

Có tiếng ngâm thơ của ba từ ngoài vườn vọng vào:

«Hôm nay lạnh mặt trời đi ngủ sớm...»

Em nhìn chị Huyền khúc khích cười:

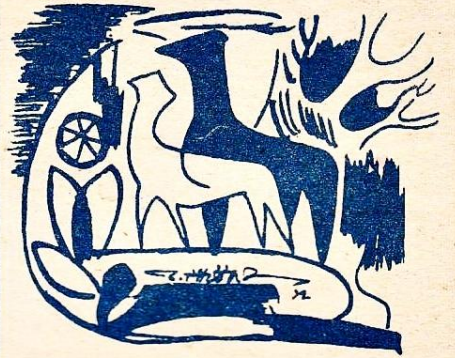
— Ba trông yêu đời tề!

Rồi cúi xuống ôm xóc bé Nga em chạy ra vườn. Có tiếng mẹ với chị Huyền thì thầm đằng sau. Em cảm thấy sung sướng và thấy mắt mình như cay cay, cầu mong sao em vẫn sống hoài trong tình yêu thương nồng ấm cầu mong sao những ngày Chủ nhật đẹp đẽ này vẫn còn hoài trong gia đình em.

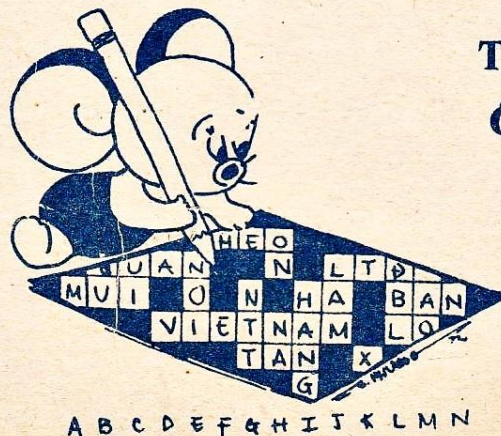
ĐÊM KHÔNG NGỦ

Ngày nhập trường còn xa quá, em thấy tắc lòng nôn nao làm sao í. Em không hiểu thầy hay cô sẽ hướng dẫn lớp của em đây? Ai dạy toán, ai dạy Lý hóa và em sẽ ngồi bàn thứ mấy nhỉ? Liệu nhỏ Hạnh có tới rủ em đi học cùng Hạnh không?

Thao thức mãi chẳng tìm được câu trả lời cho vừa ý. Em tức mình quá quăng gối ôm qua một bên cái bịch. Eo ơi! quên mất mẹ nằm phòng bên rồi, chắc mẹ phải giật mình vì tiếng động mất. Không sai tí nào, tiếng giầy của mẹ đang di chuyển về phòng em, tay mẹ nhẹ đặt lên trán em. Em vờ như say ngủ, em thích nhất cử chỉ triu

mến này, chả hay mẹ đến là gì. Mẹ chép miệng: «Con gái khi chiều tung tăng quá nhiều». Mẹ nào hay em đang mỉm cười, mẹ từ từ cúi xuống hôn em. Em khoái quá quàng cả hai tay trên cổ mẹ cố giữ lấy nụ hôn triu mến của mẹ. Mẹ tắt đèn: «Con gái út mẹ hư lắm, ngủ đi nào!» «À! con có thấy khó chịu không? Mẹ xoa đầu cho cưng nhè» Em khẽ lắc đầu và

TRẢ LỜI Ô CHỮ

A B C D E F G H I J K L M N

1
2
3
4
5
6

vội nhắm mắt lại ngủ. Mẹ lúc cũng sẵn sóc cho con, ngay trong giấc ngủ mẹ cũng hằng lưu ý đến. Nghe tiếng giầy của mẹ về phòng em thềm tung mừng chạy sang giường mẹ ghé. Nhưng nghĩ đến những lời chế của anh Khanh, chị Liên và nhất là bóng tối làm em chùn bước. Mỗi lần lên sang giường mẹ, em đều bị cả nhà bắt quả tang vì tắt đèn dây miếu của em. Thôi em không sang giường mẹ đâu, em sợ anh Khanh phạt cúp tiền quà sáng thì tiền đâu để mua Thiếu Nhi hàng tuần đây. Thiếu tuần báo Thiếu Nhi là em buồn chết được đây.

Ồ! gà gáy lần thứ nhất rồi à. Con gà trống của em gáy tiếng thanh ghê cơ. Ông nội chọn giống gà hay thật. Em phải dỗ cho được giấc ngủ mới được. Nếu cứ thức mãi như thế này chừng vài mươi phút nữa là thế nào sáng ra em cũng dậy trễ vài tiếng đồng hồ. Lúc đó roi mây của nội có quyền «du ngoạn» trên cái thân ú ừ của em. Nội bảo tất cả quả bánh hầy dồn cho em để có dịp trị tội cho sướng cái tay. Nói thế chứ còn lâu nội mới đánh em. Nếu nội đánh thì ai chộc nội cười, ai đọc «Tam Quốc Chí» cho nội nghe và ai sẽ đám lưng nội mỗi tối, mỗi sáng ai vào thăm nội trước tiên? Em có dư điều kiện để nội tha tội (nếu phạm phải). Nội cưng em nhất nhà cơ. Nội em gần chín chục tuổi mà tối tối vẫn bắt anh Khanh đánh xe chở nội đi đón em đi học về đây. Niên khóa này nội hứa sẽ đưa đến trường để lấy hên cho kỳ thi tới. Đây là em chưa kể đến ngoại cơ. Ngoại thì cưng em hết chỗ nói nhưng ngoại ở xa quá, lâu lâu ngoại mới lên chơi, em tha hồ được ngoại cưng. Khi chiều nội và ngoại ngồi kể chuyện về em mà không hết đây.

Gà lại gáy lần thứ hai. Em cay mắt quá. Tiếng guốc của ai đây? Lại tiến vào phòng em. Bóng đen ồm tong teo xuất hiện. Anh Khanh. Giời! giờ này anh còn thức sao? Mọi khi anh say ngủ nhất nhà cơ mà! Ban ngày đi dạy tối lại anh chộc cười cả nhà rồi lăn đùng ra ngủ. Anh dậy sớm là phải có chuyện chi đây. Theo dõi kéo mai sáng bị anh

cho đi «dốc» mắt. Cặp mắt cận thị của anh dán sát vào mùng của em, tức tốc em nhắm mắt lại liền. Anh yên chí em ngủ say rồi chứ gì? Lầm to rồi anh «cận tông teo» của tôi à. Anh từ từ đến bàn học, móc trong túi quần ra một cái hộp bé bé không biết có xinh không vì tối quá. Cặp mắt cận thị của anh dán vào tủ sách của bé. Em cận thị nhưng chả đeo kính là gì, còn anh í bảo «lấy kính ra nhờ nằm mộng chả thấy được và như thế bé của anh không bao giờ được giấc mộng nào». Cái lưng anh cong xuống em muốn chạy tới hù một cái cho bỏ ghét nhưng bóng chị Liên đã vào tới. Trên tay chị bưng cái gì vậy hè? Bánh! Bánh to ghê í. Hai người thì thăm cái gì mà em chả nghe được hơn nữa em buồn ngủ quá rồi. Tiếng ngáp kéo dài ghé thăm làm hai bóng đen vội vàng thụp xuống chạy về phòng. «Hắn trở mình phải không Liên?» «Ai biết được!» Chị Liên cầu nhàu anh Khanh cái gì đó mà nội lên tiếng giải hòa. Nghe tiếng tách khua em đoán nội và ngoại đã thức dậy uống chè khuya. Ông nội dậy sớm ghê í, nội bảo già rồi ngủ chẳng được để cho cô bé út của tôi ngủ thế. Em khoái chí khi nghe nội bảo những câu tương tự như trên.

Tiếng ngoại xen vào «Mai hãy để 8g đánh thức hẳn dậy và thằng Khanh phải chộc cho hẳn khóc oa oa như hồi hẳn vừa sỡ lòng mẹ hẳn nhé». À! thì ra những bóng đen âm thầm hoạt động đó dành cho ngày sinh nhật của em ư? Rứa mà khi này em dọa hù anh Khanh. Em phải ngủ đến 8 giờ sáng mới được. Khi thức dậy em sẽ không khóc mà em cười thật lớn thật rạng rỡ đón nhận tất cả tình thương của nội, của ngoại, mẹ, anh Khanh, chị Liên để làm hành trang cho tuổi ngọc... của em ngày sau.

PHƯƠNG TƯỜNG

THẮC MẮC của em

(tiếp theo trang 2)

Khoa học cũng cho biết rằng không phải chỉ con người mới biết nằm mơ. Chó, mèo, bò, chim chóc đều biết nằm mơ. Khi nằm mơ gần giống như người. Riêng rắn rết cũng là động vật có xương sống nhưng lại không biết nằm mơ.

Khoa học rất cần nghiên cứu như nó đóng một vai trò làm hồ sơ thể quân binh. Người ta đã thử cắt chất xám trong trung tâm mơ của một con mèo để chỉ cho nó ngủ và cấm nó nằm mơ. Kết quả là mèo trở thành như mất hồn, sau 8 ngày nó mắc bệnh ảo tưởng như đang ngủ vụt vùng dậy, đập chân lia lịa như muốn vồ một con mồi, bệnh càng ngày càng nặng và ba tháng sau mèo chết.

Vậy nếu ta còn nằm mơ được, đó là lúc cơ thể còn quân binh. Nhưng căn cứ vào giấc mơ để giải điềm, đoán mộng thì điều đó hoàn toàn trái với tinh thần khoa học.

HỎI: Hột vịt muối đã được làm thế nào?

THU HƯƠNG (Saigon)

ĐÁP: Có hai loại hột vịt muối, hột vịt trắng và hột vịt đen (còn gọi là hột vịt muối bắc thảo). Loại trắng được làm bằng cách lấy tro đốt của các cây được, hoặc bần trộn với muối (2 phần tro, 1 phần muối) rồi nhào với nước cho dẻo và đem bao kín bên ngoài chiếc hột vịt. Để như vậy chừng 1 tháng thì đem ra ăn.

Muốn muối hột vịt đen thì lấy xà bông nấu với nước (vừa nước cho đủ tan) rồi đem trộn với tro củi, muối, vôi và xác trà đã uống rồi. Sau đó đem bao ngoài hột vịt như ở trên và để độ 100 ngày đem ra luộc ăn. (Có thể ăn sống nhưng luộc lên thì tốt hơn).

thieu nhi/15

ĐỖ PHƯƠNG KHANH phụ trách

ông giám đốc nhà xuất bản và nhà văn Võ Hồng biết. Nhưng chị không muốn vậy. Chị không muốn mọi người phải thắc mắc về sự cần thận của nhà văn Võ Hồng và ông Giám Đốc nhà xuất bản Lá Bối, mà lỗi đó hoàn toàn do chị.

Nếu mỗi lần chị tâm sự, các em có được chút kinh nghiệm nào, thì đó chính là điều ước mong tha thiết của chị vậy.

CHỊ Đ. P. K.

Chỉnh trang Vườn Hồng

Kỳ này, chị bàn với các em về vấn đề chỉnh trang khu Vườn Hồng nhé.

● Mục Bông Hồng cho Gia Đình nay mở rộng thành «Bông Hồng cho mọi người». Các em có thể viết những cảm nghĩ của các em, những điều tốt đẹp mà các em đã nhìn thấy ở khắp cả mọi người và các em coi như đó chính là bông hồng mà các em tặng những người đó.

● Chị thấy trong thư các em gửi về có nhiều điều thắc mắc vắn vơ, dễ thương ghê lắm. Chị trả lời coi bộ trang nghiêm quá. Nên chị mời chị Mai Loan, bạn chị, vốn hay khôi hài hóa sự việc, tính tình dễ dãi, chị ấy sẽ trả lời các thắc mắc vắn vơ. Ngay trong số này, chị đã trích ở thư của các em gửi chị đề nhờ chị ấy trả lời dùm. Các em có thắc mắc nào, muốn vui đùa với chị ấy thì gửi về cho chị ấy nhé.

● Mục «Tay Ngọc bên Bếp

Có một vài em cứ mấy lần chị tâm sự một lần. Vậy hôm nay chị lại tâm sự. Nếu ai nào không thích nghe tâm sự, xin vui lòng vậy nhé.

Chị không có được cái đức tính thận trọng. Chị hay sốt sắng mách giúp. Điều đó rất bậy. Dễ bị mang tiếng là khoe khoang thầy đời. Chị không biện minh cho chị; nhưng thâm tâm, chị cứ muốn giúp ích gì đó cho bất cứ ai. Mà dường như hầu hết mọi người đều có tính thích giúp đỡ người khác. Các em thử thí nghiệm dễ lắm, chỉ việc nói rằng bị cảm cúm, là lập tức tất cả mọi người chung quanh sẽ mách thuốc, chỉ với sự tốt bụng, muốn cho em khỏi, chứ cũng chẳng cầu mong gì ở em hết cả.

Cho nên chị đã bị một lần lỗi nặng nề.

Dạo đó, chị sửa bản vở cho một nhà in. Có nhà xuất bản Lá Bối thuê in một cuốn sách của nhà văn Võ Hồng, tựa là «Nhánh Rong phiêu bạt». Chữ «bạc» bị lem, thành ra không rõ là «bạt» hay «bạc». Vị giám đốc là người rất cần thận. Các em cứ đọc sách của nhà Lá Bối sẽ biết là vị giám đốc cần thận như thế nào (vì tất cả các sách đều do chính ông sửa bài). Chị đã được tin nhiệm

qua một vài lần góp ý về vấn đề «a» và «c» nên khi được hỏi, chị nói rằng có lẽ là phiêu bạt vì chị thường hay nghe và nói như vậy. Chữ phiêu bạt nó như là tiếng Việt nên chị không thấy cần tìm gốc nó làm chi. Lại thêm 2 chữ trước là «Nhánh Rong». Chị mới nghĩ cả 4 chữ đều là tiếng Việt. Tính còn một hôm dò tự điển Việt Nam của Khai Trí Tiến Đức, chị thấy không có chữ phiêu bạt mà chỉ có chữ «Xiêu bạt» nghĩa là nghiêng ngả, giạt đi nơi khác, theo chiều khác. Chị mới giạt mình, lật đặt đi tìm từ điển Hán Việt coi lại, thì chữ «phiêu» chỉ đi kèm chữ «bạc» và cả «phiêu bạc» có nghĩa là trôi giạt. Chị ân hận quá sức. Chị buồn mấy ngày, vì khi đó đã in rồi. Bây giờ biết làm sao. Vị giám đốc là một nhà tu, rất nổi tiếng về sự cần thận và chữ nho thì dĩ nhiên là giỏi rồi. Sở dĩ ông thắc mắc chỉ vì ông sợ đó là tiếng địa phương mà ông không rành. Chị thì nghĩ rằng hai chữ «nhánh rong» là tiếng Việt rành, thì «phiêu bạt» chắc cũng không phải chữ Hán, mà chỉ là tiếng phiêu bạt thường dùng mà thôi. Đã mấy năm qua, câu chuyện này vẫn là hạt sạn chối răng của chị. Mỗi khi nghĩ tới chị rất mắc cỡ về sự kém cỏi của mình. Hôm nay, kể ra với các em, chị thiết tha mong các em rút ra những kinh nghiệm này. Là nên rất cần thận trong khi sửa chữa cái gì của người khác, sau nữa là chị ước mong các em nên can đảm lãnh trách nhiệm về lỗi lầm của mình. Nhà văn Võ Hồng đặt tên truyện đúng. Chị làm sai đi. Đáng lẽ sự đó chỉ

VƯỜN HỒNG & VƯỜN HỒNG & VƯỜN HỒNG & VƯỜN HỒNG & VƯỜN HỒNG

Hồng», có em yêu cầu chị nên bày các món ăn đặc biệt, vì thấy có nhiều món thường. Chị có mấy chị bạn làm món ăn rất giỏi, nếu trong tương lai, tòa soạn của chúng mình có thể, chị sẽ mời các chị ấy tới dạy các em làm bánh vào sáng chủ nhật. Khi đó, sẽ dạy các em món khó nếu các em muốn và chị sẽ ủng hộ tiền mua vật liệu. Còn nơi mục T.N.B.B.H, thì chị thấy rằng có rất nhiều em của chị ít tiền lắm, nếu chỉ các món quá tốn kém, các em sẽ không có tiền mua vật dụng để thí nghiệm. Ngoài ra thời giờ chính của các em là sự học. Nếu làm món bánh khó khăn quá, các em sẽ không còn thời giờ làm bài. Hơn nữa, chị muốn đó là mục do chính các em đóng góp như vậy gần gũi với các em hơn. Vì thế, mới có những món hay ho như «Dế cơm xào xả ớt», vân vân. Duy có mấy món cần bàn như cơm, canh, chị muốn chỉ các em cần thận, vì đó chính là những món thường nhật, các em nên coi lại, rồi tập làm để gia đình khỏi phải thường thức nời cơm trên sống dưới khê tứ bề nát nhoét sau một ngày mỗi mệt.

MÃU THÊU

Các em thân mến,

Chưa gì hết đã viết «các em thân mến», có thể các em sẽ cho là giả dối. Nhưng biết sao. Không lẽ viết cụt lùn: «Các em». Hay dài dòng: «Các em sẽ thân mến». Đồng ý không? Các em... thân mến.

Chị ĐPK chị ấy cứ nhận là già, rồi chị ấy chụp mũ chị, bắt ức chị, hăm dọa chị, năn nỉ chị v.v .. đòi chị phải giải đáp thắc mắc cho các em. Eo ôi! thắc mắc của chị, chị còn chưa giải đáp xong, chị còn rối beng lung tung xoe, làm sao mà giải đáp cho các em bây giờ. Chị ấy bèn dõ dành, hứa hễ giải đáp cho 1 em, thì được thưởng 1 trái xí mui. Ui da, chua quá, thêm quá xá. Chị bèn ừ đại. Bây giờ các em phải ủng hộ chương trình chiếm đoạt chiến lợi phẩm xí mui của chị, gửi thắc mắc về (dễ dễ thôi nhé) chị sẽ ba câu chín điều, rồi chị em mình ra mở cửa tiệm bán xí mui được thưởng đó, làm giàu mấy hồi.

Điều lệ của chị có chút xíu hà. Đó là câu hỏi, xin các em viết gọn vào miếng giấy bằng đúng cái hộp quẹt (đừng ăn gian viết nhỏ li ti, chị cận thị nặng lắm không nhìn thấy gì đâu) Câu trả lời, chị sẽ viết trong màu giấy bằng nửa cái hộp quẹt, sắp chữ xong in lên báo, còn lại bằng một phần tư cái hộp quẹt. Đồng ý không? Câu trả lời của chị nhiều khi nghe ra hử lý mà cũng nhiều khi

trả lời khơi khơi cho vui mà thôi, mục đích chỉ làm tươi mát thêm Vườn Hồng chứ chẳng thề là Suối Mát được đâu đấy nhé.

Chị ơi! Sao lại khai trường vậy y. Khoa - Đà Nẵng)

— Tại mùa thu tới sau mùa hè, mà em lại nghỉ hè mất rồi.

● **Chị ơi!** Hôm qua em đi chơi với bạn cả buổi, chiều về mới hay quần bị sút chỉ. Bây giờ em còn mặc cở ghê...

(L.T.V.A - Lối Thiêu)

— Thế em đã khâu lại chưa cưng?

● **Chị ơi!** Làm thế nào xin tiền má?

(N.T. - Lâm Đồng)

— Phải tập gãi gáy và cười cầu tài.

● **Chị ơi!** Sao em ham trúng số quá mà mua hoài chả trúng gì cả. (K.L. - Saigon)

— Em ơi! Sao kỳ ghê, chị cũng ham trúng số mới chết chứ. Mà tệ hơn em, chị lại chẳng chịu mua vé số gì cả.

● **Chị ơi!** Sao má cứ la em làm biếng hoài hà? (H.C - Saigon)

— Em ơi! Vậy thì chị đoán em đang nằm ngả nghiêng rồi. Ý! Phải ngồi dậy kéo rách báo Thiếu Nhi đấy nhé!

● **Chị ơi!** Nhiều lúc em không nói được tiếng Việt nên cứ phải chêm tiếng Pháp, có sao không chị? (P.H. - Đà Lạt)

— Thì cũng như em có hàm răng đẹp ơi là đẹp mà lại bị vài cái răng vàng ý mà.

Thân mến
Chị MAI LOAN

LÀM HOA MÀO GÀ HOA PHÙ DUNG BẰNG GIẤY

Vật dụng: — Giấy nhúng (loại giấy xanh, đỏ, tím vàng v.v. để treo trang hoàng) để làm hoa (Crêpe-paper) màu đỏ, xanh lá cây và đen.

- 1 sợi dây đồng dài độ 10 phân.
- 1 cái kéo cắt giấy, keo, chỉ v.v..

Cách làm: — Vẽ và cắt theo hình mẫu 4 cánh hoa trên giấy màu đỏ.

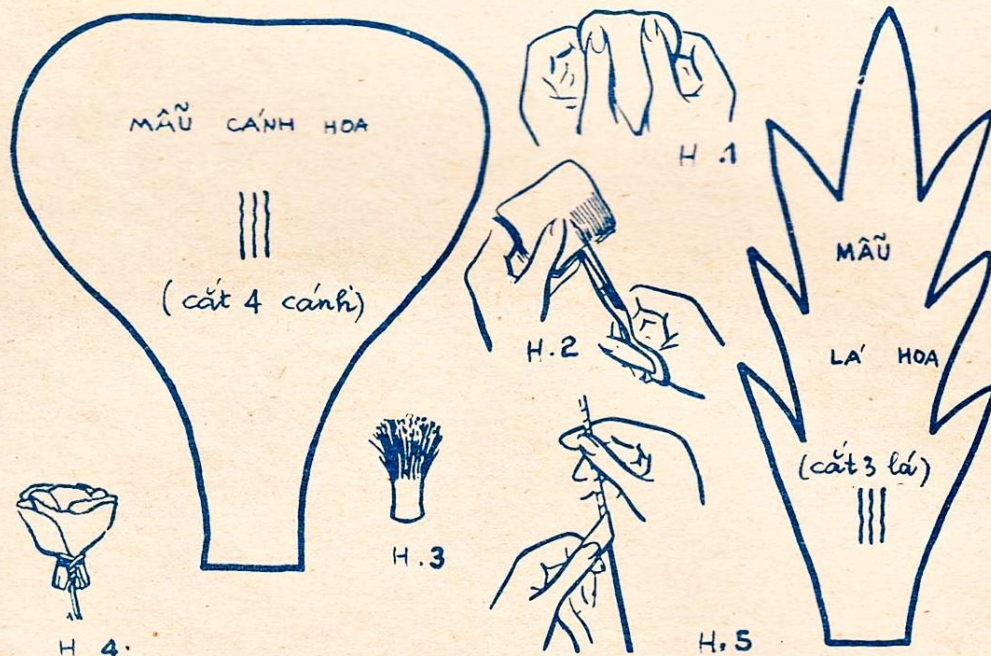
— Vẽ và cắt theo hình mẫu 3 lá hoa trên giấy màu xanh lá cây. Cầm mỗi cánh hoa bằng 2 ngón tay cái và 2 ngón tay trỏ vừa vuốt vừa miết cho cánh hoa hơi xoắn lại (hay có thể dùng sống kéo vuốt cánh hoa cũng được), như hình 1.

Lấy một miếng giấy màu đen và 1 miếng màu xanh lá cây: rộng độ 2

phân, dài độ 4 phân, cắt thành những sợi nhỏ dài độ 2 phân như hình 2 để làm nhị hoa, xong cuộn cả 2 miếng xanh và đen vào với nhau để thành 1 chùm nhị hoa và dán 2 mép cuộn lại với nhau như hình 3. Dán 4 cánh hoa vào chùm nhị hoa, và lấy sợi dây đồng quấn giấy màu xanh lá cây bên ngoài (H.5) buộc liền cánh hoa và nhị hoa như hình 4. Bây giờ các bạn chỉ việc dán thêm 3 lá hoa vào cành hoa (sợi dây đồng) nữa là bạn đã có 1 bông hoa Mào Gà hay Hoa Phù Dung tuyệt đẹp rồi.

Chúc các bạn làm được những bông hoa thật đẹp để trưng vào bàn học.

CỎ MÂY

Chuối hầm dừa

Vật liệu:

- 1/2 trái dừa khô
- 20g bột báng
- 1 nải chuối sứ

100 gr đường

Cách làm:

Dừa nạo xong bạn vắt lấy nước cốt (chỉ lấy hai nước) chuối lột vỏ ra và xẻ làm đôi. Ngâm bột báng vào ly uống nước. Luộc chuối chín rồi bóc vỏ bỏ vào song có nước cốt, đặt lên bếp. Nước sôi lên thì bỏ bột báng vào cùng với đường. Xem chừng bột báng nở ra thì nhắc xuống. Nếu bỏ nào muốn nước nhiều thì đổ thêm và đặt lên bếp. Mỹ có vài lời nhắn là nên lựa chuối sứ mới làm được. Chúc bạn được ba mẹ mi mi nhiều.

NGỌC MỸ

LÔNG MÈO CÓ ĐIỆN

Khi bạn vuốt thật mạnh lên thân mèo, bộ lông của nó được vô số điện và nếu thính tai ta nghe những tiếng lách tách thật nhỏ.

Thật vậy khi ta vuốt thân con mèo, sự quân bình về điện trong bộ lông của nó bị phá vỡ, những hạt điện tử bị rời ra và xáo trộn ra hiện tượng về điện mà ta nhận thấy.

bướm TRONG VƯỜN

MÙA KHAI TRƯỜNG

thấp thoáng đằng kia tà áo trắng
tung bay trong gió, nắng mùa thu
trong lòng tà áo vui lên lên
khi nghe gió tặng lá vi vu
cổng trường thân mến nay đã mở
đón vào bút, mực, vở thơm tho
đàn chim tung cánh nhìn ngày hội
đã hết mùa hè chưa ầu lo.

NGÀY ĐẦU NIÊN HỌC

bàn tay xinh xắn cầm cây bút
em viết tên em vào trang đầu
trang đầu niên học son, vàng nhứt
đánh dấu cho cả niên học lâu.

MÙA THU MƯA VÀ CHIM

chiều nay trời giăng mây
bao phủ cả bầu trời
từng đàn chim về tổ
lá vàng lác đác bay
mưa rơi từng hoa nước
trên cành lá mùa thu
rây run vì bị ướt
lo lắng kiếp phù du
đàn chim mong mau nắng
để thỏa chí tang bồng
cho trọn tuổi sáng trong

Đặng ngọc Khoa

bướm trong vườn • bướm trong vườn • bướm trong vườn

HAY MƠ

Cô bé ngồi bên cửa sổ này
Bỗng nhiên quên nghe lời giảng bài
Thầy bảo đứng lên và nhắc lại
Cô bé sợ run chỉ «Thưa thầy»...
Nhẹ gát thầy bảo không mộng mơ
Trong lúc giảng bài học nghe chưa?
Từ nay không được lo chia trí
Chưa đi cái tỉnh hay thần thơ...

THANH - KHUÊ - THI
10B9 Saint Thomas)

BÉ ĐI HỌC TRỄ.

Hôm nay em đi học,
Trễ mất đúng nửa giờ.
Bị thầy bắt qui gối,
Làm em sợ ngất ngư.

Thầy hỏi sao đi trễ,
Em ấp úng trả lời :
«Vì làm bài không kịp,»
Chớ không phải nói tại chơi.»

Khi tới cuối giờ học,
Được thầy tha cho về.
Em không khỏi bứt rứt,

Trách mình sao lơ đãng,
Tới giờ học không đi.
Ham chơi chi đến nỗi.
Bị thầy bắt phạt qui !!

Hương Cúc (Phú Nhuận)

BƯỚM

Bướm là đà
Vườn hoa trò sắc
Hoa lung linh
Sắc lá thắm xanh...

Vọt dâu chụp xuống
Bướm vẫy vùng...
Rồi thân cá chấu
Chim lồng bướm ơi

Bướm nỉ non
Oán than ai ác
Giết bướm đi
Phấn rữ xác tan

Bây giờ hối hận
Muộn màng...
Thôi đành kiếp bướm
Bây giờ thác oan

LYNH LYNH
Regina Mundi Saigon

ĐÀN CHIM

Chim bay trong mùa thu
Qua bóng cây mờ mờ
Khi trời chiều giăng tơ
Chim không thấy bơ vơ
Chim hót ca : trời xanh
Mơ trọn kiếp yên lành
Đề chim ta vùng vẫy
Và đập cánh lướt nhanh

NGUYỆT THU
(Mỹ Tho)

TRỞ LẠI TRƯỜNG XƯA

Ba tháng trôi qua đã hết rồi
Giã từ đồng ruộng, đất quê tôi
Vội bao kỷ niệm đầy nhung nhớ
Trở lại trường xưa, găng trau giỏi
Từ xa, từng đám trẻ xôn xao
Quần áo chỉnh trang đượm một màu
Trên môi buong nụ cười tươi thắm
Chào, hỏi, chuyện trò — nổi bước
nhau

Cây cỏ bên đường về hân hoan
Hôm nay gặp lại lũ trẻ ngoan
Ngày ngày cắp sách lên trường học
Như cặn nỗi buồn, lúc ly tan
Phượng vĩ năm nào đã đổi thay
Không còn hoa nở đề tô bày
Khoe cho sắc thắm, ngày hè đỏ
Giờ gió thổi nhiều, cánh lá bay
Ngôi trường nho nhỏ đứng chờ vơ
Sau lớp tường cao, bám bụi mờ
Như đang than thở vì xa vắng
Xiết nỗi vui mừng thấy trẻ thơ
Ô kia ! bạn cũ đã gặp đây
Bên nhau tâm sự dưới hiên này
Kề lại nhau nghe từng kỷ niệm
Chia xốt buồn vui tuổi thơ ngày.

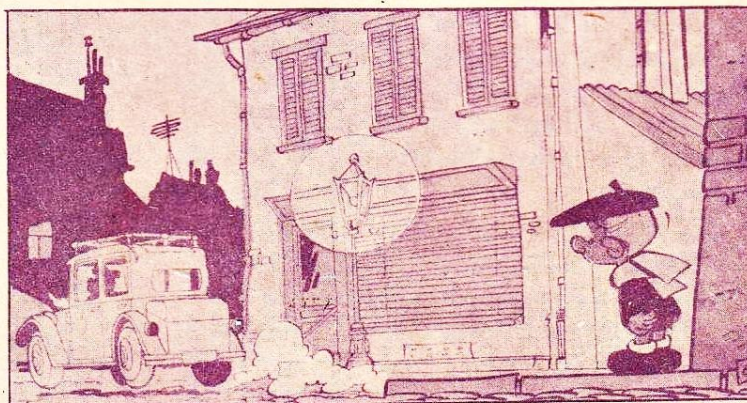
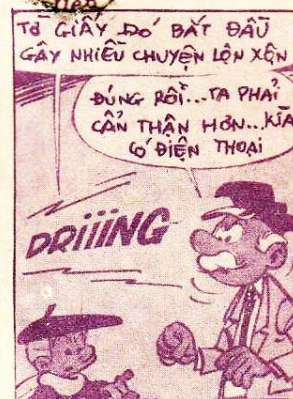
LINH UYÊN
(G D Tiểu Nhi — Chi nhánh, Biên Hòa)

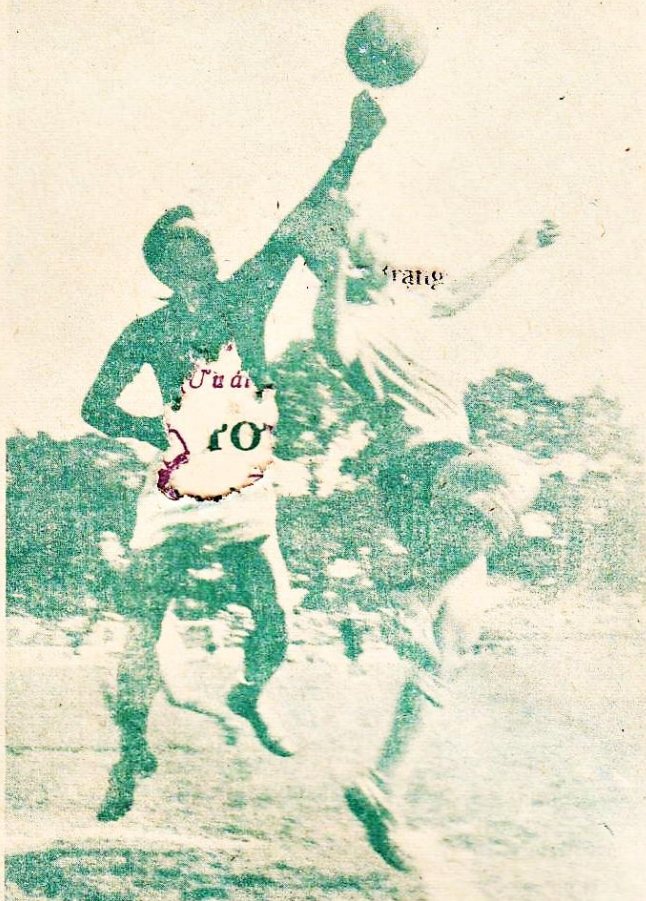
NHỚ NHÀ

Sân nhà
người ta
tượng là
sân ta
cũng là
có hoa
trước nhà
làm ta
nhớ nhà.

LƯƠNG VĂN HÒA
(Tam Kỳ)

bướm trong vườn • bướm trong vườn • bướm trong vườn • bướm trong vườn

Thủ môn Đực II của Tổng Tham Mưu.

CÁC EM HỌC CHƠI BANH TRÒN

(tiếp theo)

Bài của VẠN LÝ

Tất cả các sân banh quốc tế đều phải đúng kích thước như hình vẽ.

1) Kích thước: Sân banh hình chữ nhật chiều dài từ 90 đến 120 thước chiều rộng từ 45 đến 90 thước. Sân banh dành riêng cho thiếu nhi từ 45x90 thước. Dành cho quốc tế chiều rộng ít nhất 64 thước và chiều dài ít nhất 100 thước.

2) Đường vôi: Trong hình vẽ đường biên và đường cuối sân dĩ nhiên các em biết là phải vạch bằng vôi. Các đường chấm khác cũng bằng vôi tuy nhiên đường vôi tuyệt đối không có bề ngang quá 12 phân. Nhưng đường vôi phải rõ rệt; ngoài ra không có hình thức nào khác để thay thế đường vôi được.

Ngay đường vôi giữa sân phải có một chấm (chấm F) vôi rõ ràng. Chấm đó để chỉ trung tâm sân và dùng chấm đó vạch một vòng tròn bán kính 9,15 thước. (hội không được giao banh phải đứng ngoài vòng tròn)

3) Góc sân: Bốn góc sân phải vạch một đường vôi hình cánh quạt để chỉ phạm vi đặt quả đá phạt góc bán kính 1 thước. Ngay góc phải cắm một cây cờ, bốn góc, bốn cây và ngay đường vôi giữa sân cách đường vôi biên 1 thước, cắm hai bên hai cây cờ! Tất cả các màu cờ không phân biệt màu sắc và cán cờ phải dài từ 150 thước trở lên, đầu trên không được để nhọn.

4) Vùng cấm địa: Vùng cấm địa là mặt C trong hình có kích thước như sau: chiều rộng là khoảng cách từ đường vôi cuối sân vào lòng sân là 16,50 thước và chiều dài: $16,50 + 16,50 + 7,32 + 0,12 + 0,12$ là 40,56 thước. Trong mỗi vòng cấm địa vạch một chấm vôi cách khuông thành 11 thước đó là chấm phạt đền. Và từ chấm phạt đền vạch một vòng cung trên cạnh của vùng cấm địa (1) bán kính 9,15 thước để áp dụng khoảng cách trong khi đá phạt đền.

Trong hình vẽ mặt B tức là mặt khung thành dùng để giới hạn quả đá 6 thước. Tức quả đá lên của đội thủ thành khi địch đá ra lần vôi cuối sân. Kích thước mặt khung thành theo trong hình vẽ (5,50 thước cách trụ thành và sâu vào sân).

5) Khuông thành: Nơi ghi bàn thắng trong cuộc chơi là một khuông gỗ hình chữ nhật dựng đứng trên lần vôi cuối sân. Khuông gỗ được làm bằng cây 12 phân vuông. Chiều cao tức chiều rộng của hình chữ nhật là 2,44 thước. Chiều dài 7,32 thước. Lưới được mắc bên sau khuông thành và đủ để thủ môn hoạt động trên lần vôi khuôn gỗ.

SỐ CẦU THỦ TRONG CUỘC CHƠI.

Mỗi một đội tham dự một giải nào hoặc tùy theo nhân số và điều lệ của giải mà ấn định số cầu thủ, có thể từ 15 đến 20 người. Tuy nhiên số người tham dự trực tiếp trong cuộc chơi là 11, sau đó vì một lý do nào đó phải ra sân thì mới có thể thay cầu thủ khác trừ trường hợp bị trọng tài đuổi ra sân.

Tùy theo vị trí và trách nhiệm của từng cầu thủ, người ta gọi tên vai trò của người đó. Tuy nhiên cũng tùy theo chiến thuật người ta xếp vai trò của cầu thủ: Nhưng đại khái đều có những tên gọi như sau:

- 1: thủ thành tức thủ môn.
- 2, 3: hậu vệ còn gọi 3 tả vệ, 2 hữu vệ
- 4, 5, 6: tiếp ứng còn gọi là 6: tả ứng, 5: trung ứng, 4: hữu ứng.
- 7, 8, 9, 10, 11: tiền đạo hoặc.
- 7: hữu biên

8 : hữu nội

9 : trung phong

10 : tả nội

11 : tả biên.

THỦ MÔN : LINH HỒN CỦA CUỘC CHƠI.

Thủ môn là cầu tướng quyết định sự thành bại của một đội cầu vùng cấm địa là khu dành quyền cho thủ môn sử dụng tất cả tay, chân, đầu, mình, bất cứ phần thân thể nào để ngăn và giữ bóng. Tuy nhiên đôi khi thủ môn cũng có thể tranh bóng cùng đối phương ngoài vùng cấm địa, nhưng chỉ phải dùng chân. Người thủ thành giỏi còn làm cho đồng đội vững tin, phấn khởi tinh thần chiến đấu. Người thủ thành cố giữ sao cho bóng khỏi vượt qua lần vôi trong khuôn gỗ hoặc tung lưới. Lỗi lầm của thủ môn rất tai hại, vì dễ đem lại thất bại hơn các cầu thủ khác. Và cũng hơn bất cứ cầu thủ nào, thủ thành phải là người thật gan dạ đó là đức tính cần có sau đức tính bình tĩnh của một thủ môn danh tiếng.

Ngoài lối bắt banh gần bó thủ môn còn phải biết đấm banh phóng nhanh « chuỗi » theo banh, lộn nhiều vòng trên cổ, té đúng thế. Thêm vào đó còn phải biết đá cả hai chân, chạy cho thật nhanh và một đầu óc khôn ngoan để tính toán và đoán biết được ý định của đối phương. Một thủ môn hay là một nhà lường thủ vạn năng bao giờ cũng đem chiến thắng cho đội cầu và là người được nhắc nhở nhiều nhất trong trận. Thường khi vừa ra sân khán giả quen thuộc hay bảo nhau ai là thủ môn, ai là người giữ cửa khuôn thành cho hội mà họ ủng hộ cũng như bên đối phương. Như vậy chúng ta đủ thấy thủ môn là một cầu thủ quan trọng nhất trong sân.

Một sức vóc to chưa hẳn đã có thể trở thành một thủ môn hay mà một cầu tướng nhỏ người chưa hẳn là một thủ thành kém. Vì vậy một thủ môn vừa đón bắt một đường banh hay đồng đội lên tinh thần chỉ có một mà khi lọt lưới một bàn dù đang thắng tinh thần đồng đội cũng giảm xuống đến mười. Có thể một thủ môn vừa ra sân khán giả có thể

lượng sức thu môn đó để biết đội đó thắng hay bại hoặc huê.

Túc cầu là môn chơi toàn đội, nhưng chỉ có thủ thành là người nổi bật có tính cách cá nhân trong toàn đội ! Thành thử trở thành một cầu thủ giữ cửa nổi danh càng khó do đó cần phải có sự luyện tập thật công phu. Nghề chơi cũng lắm công phu, thật đáng nghĩa... Nhằm một ngày cao hứng người thủ thành trở thành khỏi sắc như một nhạc sĩ nhằm lúc cao hứng chơi nhạc rất có hồn.

Cá nhân trong toàn đội, người thủ thành phải mặc áo khác màu với đồng đội để làm nổi bật giữa địch thủ và đồng đội. Ngoài chiếc áo dài tay người thủ môn còn có thể trang bị thêm cặp hoặc một chiếc bao đầu gối và cặp bao tay để sử dụng trong lúc mưa hoặc tránh rát tay. Ngày xưa người thủ thành hay đội kết để che nắng, nhưng lúc sau này ít người dùng đến.

Người thủ môn hay nhất Việt Nam hiện giờ là thủ môn Lâm Hồng Châu của đội Cảnh Sát Quốc Gia.

Hậu vệ : vai trò phòng thủ đặc lực nhất của thủ môn.

Nhiệm vụ của hậu vệ là truy cản hàng tiền đạo địch tiến sát khuôn thành uy hiếp thủ môn. Người bảo vệ khuôn thành đặc lực sau thủ môn là hậu vệ, vì vậy hậu vệ là người đáng tin cậy của thủ môn. Hậu vệ và thủ môn phải có sự ăn ý nhịp nhàng để tạo tin tưởng cho nhau mà bảo vệ khuôn gỗ. Tuy không dùng tay được nhưng hậu vệ

biết lui về để cứu nguy khi thủ môn ra khỏi khuôn gỗ. Gặp phải hậu vệ kém banh lần quần trước khuôn thành thì dù cho thủ thành là một nhà lường thủ vạn năng cũng không tránh khỏi một đôi lần vào lưới lượng banh. Hậu Vệ kim thời không những biết phá banh cho thật xa, sức chạy bền dẻo truy cản chặt chẽ mà còn biết giao banh thật gần bó tiến thoái đúng lúc và cũng không thề bỏ lỡ cơ hội nếu có dịp làm bàn. Bồn phận của ~~am~~ vệ là phải kèm giữ tả hữu bị ~~thườn~~ ~~nhĩa~~ ~~lịch~~ được bỏ trống tức thì ~~ăn, các~~ ~~tiến~~ ~~l~~ cũng phải biết tính toán đường ~~tiến~~ thế nào để ngăn đối phương : Đó là trong trường hợp hàng tiếp ứng dự phần công hãm bị đối phương phản công không rút về bảo vệ thành trì kịp. Một nhà hậu vệ tài đủ sức chống ngăn dù chạy song song hoặc một hay nhiều địch thủ. Bình tĩnh bao giờ cũng là đức tính tốt và tài nghệ thường hay tạo sự tin tưởng cho đồng đội nên chiến thắng sẽ chắc chắn hơn.

Hậu vệ là cửa ải áp chốt để địch thủ làm bàn, là trụ cột của hàng tiếp ứng khi địch thủ xâm nhập cấm địa qua hàng tiếp ứng. Là người để thủ thành nương tựa hầu giữ vẹn manh lưới.

Hậu vệ hay nhất hiện giờ là Nai văn Ngôn của Cảnh Sát Quốc Gia, Nguyễn văn Mộng của Tổng tham Mưu, Nguyễn tấn Trung (TTM).

(còn nữa)

CÁI CÁ KIỂU MỚI

Bên Mỹ đã bày bán 1 thứ mới đặc biệt để câu cá, thật ra đó là những tấm gương nhỏ. Những con cá lớn thấy cái bóng của mình thu nhỏ, lại tưởng rằng đó là miếng mồi ngon, tã tã bơi tới đớp. Nhưng khi cá đớp vào cái mồi tưởng tượng đó thì lưới câu đã mắc vào miệng nó. Và chắc chắn cá ta sẽ được chu du 1 đường... chào mỗ.

— Bác trộm ơi, bác «hốt» giùm luôn cả cuốn sổ điểm này.

DANH NHÂN VIỆT NAM KỶ - ĐỒNG

Ông tên thật là **KỶ VĂN CẦN**, một nhà Cách mạng chống Pháp vào cuối thế kỷ XIX ở Bắc Việt.

Lúc còn bé, mà tài học tỏ ra thông minh xuất chúng, phi thường. Kỳ Đồng được thống sứ Bihourd cấp dưỡng qua Alger ăn học. Thống sứ vì muốn mua chuộc và định ninh rằng thế nào Kỳ Đồng cũng theo Pháp và sẽ không chống đối lại ông.

Sang du học ở Alger từ năm 1887 (lúc mới mười tuổi) đến năm 1896, ông đã đỗ được bằng Tú Tài khoa học, vừa đúng 19 tuổi.

Khi trở về nước, Kỳ Đồng giả vờ mượn cơ lập đồn điền, kiến thiết thôn xã lập ấp ở Yên Thế, nhưng kỳ thật ở bên trong ông cố ý giúp Đê Thám, chiêu mộ thêm binh sĩ để chống Pháp.

Sau một thời gian âm mưu giúp Đê Thám, và chiêu nạp được rất nhiều binh sĩ, vào năm 1897, ông bắt đầu tỏ ý chống Pháp một cách quyết liệt.

Ông hoạt động ở vùng Nam Định Thái bình và Hải Dương. Phong trào này thực dân Pháp gọi là «Giặc Kỳ Đồng»

Tòa sứ và trại giam của Pháp ở Hải Dương luôn luôn bị kháng chiến quân của Kỳ Đồng tấn công dữ dội. Quân Pháp biết Kỳ Đồng là chủ mưu, nên quyết tìm cách mở những những cuộc càn quét dữ dội để mong bắt cho được Kỳ Đồng.

Sau vụ âm mưu và việc tấn công Tòa sứ và trại giam binh không thành Kỳ Đồng bị Pháp bắt được và đày sang đảo Tahiti.

thieu nhi / 28

VÀI TƯ TƯỞNG CỦA CÁC NHÀ VĂN VIỆT NAM

— Tự tử là hèn nhất, mà hèn nhất thì không dám tự tử, vậy tự tử là can đảm, mà can đảm thì không ai tự tử bao giờ.

THẠCH-LAM

— Mỉm cười là lối trả lời tế nhị nhất của người con gái.

«Hoài cổ nhân của VÕ-HỒNG

KA BÌNH-PHƯƠNG

(sưu tầm)

KỊCH

Hai vở kịch dài nhất và ngắn nhất của Blumenthal chọn xuất bản.

-- Vở kịch dài nhất là «The Spanish Bawd» dài 21 hồi.

-- Vở kịch ngắn nhất là «The Exile» của Tristan Bernard gồm 2 vai.

Một người đi đây và một người dân sơn cước.

Nguyên văn vở kịch như sau :

— Người đi đây : Dù ông là ai, ông cũng hãy thương đến người đang bị đuổi, dầu tôi đang bị treo giá.

— Người dân sơn cước : Bao nhiêu ?

TÔ-ĐỨC-MẶC-UY

LÀM VIỆC BẠN TỐN BAO NHIÊU CA-LÔ-RI?

Khi ta hoạt động, cơ thể phải tiêu thụ một số năng lượng cung cấp bởi các đồ ăn, tính theo đơn vị ca-lô-ri. Sau đây là bảng chiết tính số ca-lô-ri mà bạn phải tiêu thụ trung bình trong một giờ cho mỗi loại công việc.

HOẠT ĐỘNG CÔNG VIỆC

— Đọc sách	25
— Ăn	50
— Mặc quần áo	50
— May vá	50
— Lái xe	50
— Nói điện thoại	50
— Đánh máy	50
— Rửa bát	75
— Tắm	100
— Đánh răng, chải tóc	100
— Làm bếp	100
— Ủi đồ	100
— Lau bàn ghế	150
— Lau nhà	200
— Xếp hồ sơ, giấy tờ	200
— Làm vườn	250
— Làm giường	300
— Xúc đất	500
— Cưa gỗ	500
— Lên xuống cầu thang	800

HOẠT ĐỘNG GIẢI TRÍ

— Xem Ti Vi	52
— Chơi bài	25
— Hát	50
— Chơi piano	150
— Câu cá	150
— Vẽ	150
— Đi chậm	200
— Lái xe đạp chậm	300
— Đánh tennis	350
— Bơi chậm	400
— Tập thể dục	500
— Đánh bóng chuyền	550
— Đạp xe nhanh	600
— Đá banh tròn	650
— Bơi nhanh	800
— Chạy	900

— Quái, rõ ràng lúc này có tới 5 đứa tắm kia mà.

TAY ĐÃ nhúng châm

VĂN VIỆT

(Phòng dịch theo truyện « I GOT TO... »)

An lo lắng và thắc mắc về thái độ khó hiểu của Phan, anh nó.

Từ ngày giải ngũ đến giờ, Phan đã hành động 1 cách kỳ cục và bí mật. Thường ít khi hắn có mặt ở nhà về buổi tối, và khi nào ở nhà thì lăm lè không nói 1 câu, nếu An mon men lại gần định gọi chuyện thì Phan lại gầm lên như con thú dữ và quát: « Hãy để cho tao yên 1 mình, đi ra ngay, đừng quấy rầy tao nữa... »

An lơ mờ hiểu là anh nó đang cộng tác với 1 bọn người lạ mặt để làm 1 chuyện mờ ám. Đã 2 tuần nay về mỗi buổi tối, nó thường thấy bọn người lạ mặt lái xe chậm chậm, rẽ khúc quanh đầu phố, lượn đi lượn lại 2, 3, vòng rồi mới ngừng lại đậu ở chỗ bóng tối, bên vỉa hè trước mặt 1 quán giải khát. An đứng núp sau khung cửa sổ nhà nó ở tầng lầu thứ tư của 1 cao ốc để rình xem hành động của bọn người lạ mặt, có lần nó đã bắt gặp anh nó lên ra gặp họ, chiếc xe của chúng đậu bên vỉa hè vẫn đề nỏ máy. An trông thấy những bộ mặt quen thuộc ở chung quanh khu phố nó ở, kéo nhau đến gần chiếc xe, người nọ rồi tới người kia, đàn ông lẫn đàn bà và cả những đứa bé trạc tuổi nó và anh nó nữa. Họ đến sát bên chiếc

xe, thò đầu qua khung cửa xe và chia tay nhận 1 vật gì của 1 người ngồi trong xe dúm cho, xong họ vội vã nhét vật đó vào trong túi và lần mất trong bóng tối. An định rời cửa sổ quay trở vào trong nhà, chợt nó trông thấy Phan đang đi ngược lên đầu phố, hắn kéo chùm cổ áo cao lên khỏi cổ, 2 tay thọc trong túi áo, đầu đội chiếc nón cũ. Đi được 1 quãng hắn ngừng lại, nhìn trước nhìn sau, khi không thấy ai hắn vội rào bước về phía chiếc xe, thò đầu qua khung cửa xe, nhào hẳn người vào trong lòng xe, chia tay nhận 1 vật gì do người lạ mặt ngồi trước tay lái trao cho, xong hắn rút đầu ra, đứng thẳng người lên, nhét vội vật đó trong túi áo, và rào bước... Một người khác định tiến lại bên chiếc xe, chợt có bóng 1 chiếc xe tuần tiễu của Cảnh Sát vòng ở đầu phố rồi chạy qua chiếc xe của bọn người lạ mặt và tiếp tục chạy thẳng như không hề ý đến chiếc xe bí mật đang đậu bên vệ đường, khi chiếc xe tuần tiễu vừa khuất. Bọn người lạ mặt vội lái xe đi mất.

Một lát sau, Phan trở về nhà, đi thẳng vào phòng. An nghĩ cần phải gặp anh để hỏi rõ chuyện, nớ giờ tay gõ nhẹ vào cửa, và mở cửa bước vào trông thấy Phan đang đứng bên

chiếc tủ áo, hình như hắn vừa cất 1 vật gì trong ô kéo, khi nghe thấy tiếng chân An bước gần, hắn vội đóng ô kéo lại và hỏi: « Mày muốn gì? » rồi hắn rít lên: « Tao đã bảo mày không được vào khi tao ở trong phòng cơ mà!... ». An khép cửa lại, tiến đến gần bên anh rồi dúi dằng nói: « Em rất tiếc... Anh Phan! Nhưng em cần phải nói với anh... » Phan đứng chặn trước cửa và trả lời: « Nhưng... nhưng tao không có gì để nói với mày hết. » nói xong Phan định bước ra, nhưng An đã níu tay anh lại và khấn khoản: « Hãy chờ 1 phút anh... hãy để em nói rõ cho anh hiểu rồi hãy đi anh nhá! » Phan chau mày nhìn em: « Được rồi... nhưng phải nói nhanh lên, tao có việc gấp cần phải đi ngay. » An hỏi: « Đề làm gì?... có phải đề gặp bọn người lạ mặt không? Phan sáng sốt hỏi: « Mày đã biết việc đó hả? » rồi hắn thở dài, hai tay nắm chặt đôi vai An và đẩy An ngồi bên mép giường. An sợ hãi vội chối: « Không, không có gì... nhưng em đã trông thấy ở cuối phố... và cả những người khác... » Phan lắc mạnh vai An, rồi dằn giọng: « Mày hãy quên việc đó đi... An! Hiểu không! và đừng nói cho ai hay những điều mày đã trông thấy... nếu mày còn muốn

sống... », An nói gần như khóc: « Anh làm đau vai em quá. » Phan vẫn tức giận gầm lên: « và đừng cho má hay nữa... bà đã đủ phiền muộn và đau khổ từ ngày ba mất đi rồi... » An xoa vai trả lời: « Được rồi, em sẽ không nói với ai hết. » Phan vứt bỏ chạy ra ngoài, đóng cửa đánh sầm 1 cái. An buồn rầu ngồi yên lặng trên giường, mắt nhìn về phía cửa, nó hiểu là anh nó gặp chuyện gì rắc rối, nhưng nó vẫn chưa biết rõ chuyện đó. Rồi nó phờ phạc 1 kế hoạch trong óc: Chiếc xe nào tôi mai cũng trở lại... nó là 1 thói quen thường lệ... Đến vào buổi sáng và 1 chuyến đi buổi tối, nếu đứng nấp ở gần chiếc xe thì có thể nó sẽ khám phá ra sự bí mật...

9 giờ tối hôm sau, bọn người lạ mặt lại quay trở lại, như mọi lần, chúng đảo vòng khu phố 2, 3 lượt rồi mới ngừng lại đậu trước cửa hàng giải khát. Khu phố tối om, 2, 3 ánh đèn điện yếu ớt ở bên đường không đủ chiếu sáng cả khu phố. An nấp sau 1 bức tường khuất trong bóng tối, gần chỗ chiếc xe đậu và quan sát kỹ lưỡng những người tiến lại gần bên chiếc xe. Nó chờ, chờ mãi cho tới khi biết chắc là không còn ai đến nữa, nó mới định tiến lại bên chiếc xe, chợt lúc đó chiếc xe tuần tiểu của Cảnh Sát xuất hiện ở đầu phố, cũng như tới qua, chiếc xe tuần chạy chậm chậm qua chiếc xe của bọn người lạ mặt nhưng không ngừng lại, khi chiếc xe tuần vừa đi khỏi, An rời chỗ nấp, chạy đến bên chiếc xe, gõ vào tấm kiếng của cửa sổ xe, có tiếng rít khe khẽ của tấm cửa kiếng hạ xuống, rồi 1 người thò đầu ra và hỏi bằng 1 giọng cộc cằn: « Nhóc con muốn gì? », An không trả lời, nó ngập ngừng giây lát, trống ngực đánh thình thình, chợt có tiếng người ra lệnh cho nó: « Lại gần đây... nhóc! », An tiến sát đến bên cửa xe, thấy 2 người ngồi trong xe nhưng không trông rõ mặt, người ngồi ngoài vội cúi vào tay nó 1 vật cộm cộm và nói: « Đây là phần của mày... nhóc..., hãy đem hàng về chia lại cho mọi người... thôi dột lệ đi nhóc con... » rồi chiếc xe chồm lên và phóng đi mất. An chạy khỏi được

3 khúc đường mới ngừng dưới ánh đèn vàng vọt của 1 cây đèn trụ bên vỉa hè, tìm nó đập thình thịch, nó soè bàn tay đang nắm chặt vật lạ ra coi, thốt nó kêu khê lên: « Thuốc lá! Tại sao chúng lại đưa cho ta thuốc lá?... Thật là khó hiểu. »

An không biết hút thuốc lá, nhưng nó cũng nhận ra là những điều thuốc này khác hơn với những điều thuốc nó thường trông thấy, nó thì nhỏ hơn và giấy quấn thì xoắn lại ở 1 đầu, ngửi thì thấy khác mùi thuốc lá thường...

Chợt 1 giọng nói quen thuộc vang bên tai nó: « Đi chỗ khác nhóc!... » nó ngừng lên bắt gặp tia mắt giận dữ của anh nó đang nhìn nó và nói: « Tao nghĩ là đã đến lúc tao phải kể cho mày biết hết sự thực... » vừa nói, anh nó vừa dang lấy những điều thuốc trong tay nó. Nó vội kêu lên: « Không... không phải của em mua đâu! Của bọn người lạ mặt vừa trao cho em đó... Anh biết... » chợt nó ngừng lại và chợt hiểu lý do sự lo lắng và phiền muộn của anh nó bấy lâu nay. Phan nắm chặt những điều thuốc trong tay, nhét vội vào trong túi áo, kéo tay em nó nói: « Đi về em..., chúng ta đi về nhà. » An rít lên: « Nhưng

chúng ta phải báo cho Cảnh Sát biết », Phan nhún vai lắc đầu: « Chúng ta không thể làm việc đó được... nếu em báo Cảnh Sát thì chắc em rõ là anh sẽ ra sao? », lúc này An thật hoảng hốt, không phải là nó hoảng sợ cho chính nó mà là nó lo ngại cho anh nó, nó không biết nó phải làm gì bây giờ.

Phan khoác tay em kéo đi về nhà cả 2 im lặng không nói 1 câu, khi về đến nhà chúng bước vào phòng, đóng cửa phòng lại. Phan đến ngồi bên mép giường, 2 tay ôm mặt, An đứng ở giữa phòng nhìn anh, bước lại gần ngồi xuống bên cạnh và đặt tay lên vai anh, nó hỏi: « Anh Phan có phải là thật anh đã gặp chuyện rắc rối không? »

— « Phải »

— « Anh có thể thôi không làm chuyện đó được nữa không? »

Phan ngừng đầu lên nhìn thẳng vào mặt em nó và hỏi: « Em muốn anh phải làm gì bây giờ?... Đi đến bắt Cảnh Sát để tự thú... rồi đề vào ngồi tù 2 năm! »

— « Thế tại sao tự nhiên anh lại lao đầu vào chuyện đó?... Anh biết chuyện đó là nguy hiểm và phi pháp mà? »

— « Phải... nhưng vì tiền... » Phan

trả lời, rồi đứng dậy, đi đi, lại lại trong phòng vừa đi vừa nói : « ... vì tiền..., vì lo cho mẹ và em... và vì thấy những đứa trẻ khác làm được nên anh mới lao đầu vào... » chợt Phan ngừng lại, giơ tay nhìn đồng hồ, rồi nhìn qua khung cửa sổ, An hiểu là anh có đang chờ đợi 1 người nào đó, lúc đó đã gần 10 giờ đêm nó nói : « Anh đừng xuống dưới đường nữa... » rồi đi về phía cửa sổ nhìn xuống đường, nó thấy 2 người lạ mặt đang đứng ở đầu phố, chỗ vắng vẻ, chúng đi đi, lại lại có vẻ như sốt ruột, nó chỉ tay xuống đường và hỏi : « Có phải họ đợi anh không ? ». Phan trả lời bằng 1 giọng buồn buồn : « Phải... và anh nghĩ là tốt hơn hết anh phải xuống gặp họ » rồi hần dưng lại bên cửa sổ, mắt nhìn xuống sân nhà, rồi chậm chậm ngừng đầu

lên nhìn thẳng em, An nhìn thấy 2 giọt lệ đang từ từ lăn trên đôi gò má anh nó, và lúc đó nó biết là nó phải làm gì ???

— « Anh Phan ! tối nay anh đừng xuống đó nữa... em van anh... »

— « Không được em ạ, anh phải xuống giao hàng cho chúng... nếu không... chắc em biết là anh sẽ ra sao ?... » chợt An nhìn thẳng vào mặt anh và nói và nói : « Em sẽ báo cho Cảnh Sát đến bắt họ... » Phan lắc đầu chán nản nói : « Nhưng, anh là anh của em... em không thể làm thế được... » An nắm lấy tay anh, nhưng Phan co tay lại và lùi xa phía cửa sổ quay lưng về phía An. An nói : « Anh Phan !... em sẽ báo cho Cảnh Sát biết, anh biết không ? Em hành động như vậy là vì anh, nếu ba còn sống em tin chắc là ba cũng sẽ làm như

em vậy... của mẹ... chắc mẹ sẽ kêu lên và ngắt xiu khi biết việc anh làm... » rồi nó ngừng lại, Phan vẫn đứng yên lặng, khuất trong bóng tối, gục đầu bên chiếc tủ, úp mặt trong lòng 2 bàn tay và đôi vai rung động, An nghe rõ tiếng nức nở của anh..., bên ngoài, dưới đường phố 2 người lạ mặt vẫn đi đi lại lại chờ đợi... nó nhìn qua cửa sổ 1 lần nữa, rồi quay trở lại bên anh, rón rén lần về phía cửa, khẽ soay nắm cửa, cửa mở ra, nó nhìn thấy chiếc máy điện thoại ở phòng **lâm** quay lại nhìn anh và khẽ nói **thường** tha lỗi cho em ! » không **nghe** trả lời, căn phòng vẫn yên **án, các** i trừ tiếng sụt sùi nức nở của **tiếng**... An rón rén bước sang phòng bên cạnh, khép cửa lại sau lưng nó, tiến lại chỗ máy điện thoại... và giơ tay với chiếc điện thoại...

Luận Hay

Tên : Phạm thị Lan Phương
Trường : Trương minh Giảng S.G
Lớp : Bốn 3
Điềm Luận : 8 Điềm Viết : 7
Lời phê : Khá

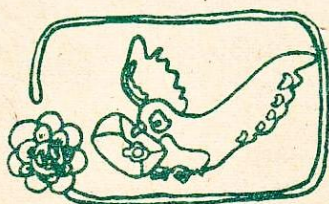
Đề : Em hãy tả cảnh trời mưa

Trời đang oi bức khác thường, cảnh vật đều im phăng phắc không một làn gió. Người và vật đều ứa oải khó chịu. Bỗng có một đám mây đen bao phủ cả một bầu trời, làm tối sầm trở lại. Và một cơn gió thổi mạnh lên, báo hiệu một trận mưa to.

Ngoài đường, các bộ hành rào bước cho chóng về tới nhà để tránh mưa. Có những người liệ về không kịp tới nhà phải núp dưới mái hiên hai bên vỉa hè. Các cậu bé bán báo, Các hàng bán đều dọn đồ về nhà. Trong nhà, bác Hai kêu ới ới gọi con để cất đồ vào cho khỏi ướt.

người đi xe đều khoác vào người chiếc áo mưa để khỏi ướt quần áo. Gió bắt đầu dịu lại, những hạt mưa nặng trĩu rơi « lộp độp » trên mái nhà, trên lề đường. Mưa bắt **tổ** và dày đặc những hạt mưa, nước chảy như thác đổ. Bỗng có một tiếng sấm sét nổi làm mưa càng thêm to. Ngoài đường không một bóng người làm cho đường phố thêm vắng vẻ. Thỉnh thoảng có một chiếc xe đi lại làm nước bắn tung toé, có vài em bé đang tung tăng dưới trời mưa, đùa giỡn. Độ một tiếng sau thì mưa dần hết và trời bắt đầu trong sáng trở lại. Ngoài đường, xe cộ bắt đầu hoạt động trở lại.

Khi mưa dứt em cảm thấy dễ chịu và mát mẻ. Mưa còn giúp ích là : làm cho cây cối xanh tốt, nhà nông có nước để cày bừa và cho đỡ bụi cát ngoài đường. Nhưng mưa cũng rất có hại vì làm cho đường sá lầy lội, dơ dáy và làm cho học sinh đi học bị cản trở.

NHÀ THÔNG THÁI và Đứa BÉ CON

Một nhà thông thái trong phòng việc, đang loay hoay phân tách và tìm một chất hóa học, trước một chồng sách lớn và vô số khí cụ khoa học.

Bỗng một con bé trạc độ 9, 10 tuổi, bước vào phép nói :

— Thưa ông mẹ cháu sai cháu xin ông một cục lửa than về thổi cơm.

Nhà thông thái gật đầu, vui vẻ đứng dậy kiểm một miếng sắt tây dựng lửa.

Con bé nói : « Thưa ông, không cần sắt tây, con lấy tay không dựng lửa được ạ ».

Ông mỉm cười : « Tay không bốc lửa thế nào được ? Con bé đến hay. Không khéo lại bỏng thôi ! »

Nhưng con bé không cãi lại. Nó yên lặng đến lò lửa, tìm một chút tro nguội để vào lòng bàn tay và gắp một cục than lửa để lên trên.

Con bé nhướn miệng cười, cảm ơn và chào nhà thông thái ra về.

Nhà hóa học đắm ngực bốp trán nói lớn một mình :

« Trời hỡi ! Hơn 50 vùi đầu vào khoa học mà tôi chưa tìm cách dựng lửa đỏ trong tay như nó ! »

ANH SƠN

thiếu nhi / 31

THUỐC MƠ là Văn Sĩ

TIỂU THUYẾT HỒI KÝ

NHẬT TIẾN

(tiếp theo)

Ấy vậy mà vẫn không chữa cái tật vừa đi, vừa đọc truyện ở ngoài phố.

Về phần tôi, chẳng những tôi mê mẩn vì lý do câu chuyện hấp dẫn lý thú, mà còn cả vì sắp giấy mới mua, đầy mùi thơm quyến rũ. Đó là mùi thơm của giấy, của mực in, với những hàng chữ sắc nét, tinh xảo lấp lánh ánh mực nổi lên trên tờ giấy, nom tươi thắm như hoa. Tôi đã hít cái mùi thơm của giấy mực ấy thật lâu, với tất cả sự rung động xao xuyến khó giải nghĩa. Rồi từ sự quyến rũ ấy tôi sinh ra cái thói quen là hay đứng ở các tiệm sách để dán mũi vào tủ kính ngắm không chán mắt những cuốn sách mới được in ra từ cuốn sách toán 380 Bài tính đồ của Ông Nguyễn Văn Tông đến cuốn Vật Lý của ông Phan thế Roanh, cuốn Đất của Ngọc Giao hay cuốn Hồi Chuông Thiên Mụ của Phan Trần Chúc.

Tôi thầm ước ao sau này mình cũng sẽ là tác giả của một trong những cuốn sách còn thơm mùi mực mới nằm trịnh trọng trên cái kệ nhỏ, đặt trong tủ kính sáng choang và giữa bao nhiêu là đồ dụng cụ văn phòng quyến rũ khác nữa.

Tôi hỏi Hòa :

— Sau này cậu có thích làm văn sĩ không ?

thieu nhi/32

Hòa đồng ý ngay. Cu cậu còn phát biểu thêm :

— Tôi sẽ viết toàn chuyện Kiếm hiệp, ly kỳ hơn cả Bồng Lai Hiệp Khách nữa.

Nghe Hòa phát biểu tôi không mấy ngạc nhiên.

Bệnh Kiếm Hiệp đã ăn sâu vào xương tủy của cu cậu rồi. Trong tập vở của hắn, tôi thấy hắn vẽ đầy những tranh kiếm hiệp. Những lúc buồn tay, tôi không thấy Hòa hí hoáy viết gì hơn ngoài việc ngồi vẽ tranh kiếm hiệp. Nhưng cũng được đi, dù viết thế nào thì cũng là một văn sĩ. Một văn sĩ Kiếm hiệp, có sao đâu. Hòa lại thêm một điểm đó nữa làm sở thích của hắn gần gũi với sở thích của tôi. Riêng về phần tôi tuy không thích viết Kiếm hiệp, nhưng cũng chưa có một ý định nào rõ rệt trong đầu. Tôi thấy nếu phải chọn lựa thì Lê Văn Trương với thằng Việt nghĩ hèn, Người anh cả, Trường Đời... làm tôi thích thú hơn.

Tôi bàn với Hòa muốn làm văn sĩ (dù là văn sĩ loại nào) thì trước hết phải tập viết cái đã. Hắn sẽ sáng tác một truyện, tôi một truyện, rồi trao đổi cho nhau đọc. Hòa thấy đó là một trò chơi hay hay nên bằng lòng gắp. Thời hạn viết mới đầu Hòa đặt ra là một tuần, tôi nói chỉ cần ba ngày, nhưng khi đã đồng ý là ba ngày rồi, mà mới chỉ tới buổi học hôm sau trong cặp của tôi cũng như của Hòa mỗi đứa đã có sẵn sàng một truyện để trao đổi. Truyện của tôi đầy 5 trang chữ nhỏ, truyện của Hòa tới 10 trang chữ lại còn nhỏ hơn nữa. Chắc hắn phải thức trắng đêm mất, vì về phần tôi đêm hôm ấy tôi đã thức đến gần 2 giờ sáng, bỏ không học bài Sử Ký bỏ luôn 2 con toán thầy Quỳnh cho hôm trước ! Tác phẩm đầu tay của Hòa là một truyện nhan đề Tráng sĩ Áo Xanh (ảnh hưởng tên truyện Tráng Sĩ Áo Lam tức truyện Thạch Sanh đăng trong Phở thông Bán Nguyệt San mà cả hai đứa đã đọc). Hòa tả một tráng sĩ xông lên sào huyết giác (?) một mình chống cự suốt đêm với chủ tướng và lâu la. cuối cùng giác qui hàng, lại cứu thoát một thiếu nữ con quan, về sau kết duyên « tần tần » (nguyên văn).

Còn truyện của tôi thì nhan đề Chiếc Nhẫn Mặt Ngọc tả một cậu bé đi hốt rác, lượm được một chiếc nhẫn mặt ngọc trong thùng rác liền gõ cửa chủ nhà để trả lại, (truyện này về sau tôi sửa lại cho thêm phần văn chương hào nhoáng, đem gửi cho nhật báo Giang Sơn, của Bác sĩ Hoàng Cơ Bình liền được đăng không có nhuận bút, nhưng đó là ngày vinh quanh có nhiều chi tiết đáng nói, xin đề qua phần sau).

Đọc truyện của Hòa, tôi thấy chẳng có gì hay, nhưng cả nể không dám nói ra. Hòa thực thà hơn phê bình tác phẩm của tôi huych toét :

— Chuyện của cậu viết là chuyện phịa. Làm gì có anh hốt rác nào nhặt được nhẫn mà lại đem trả. Có họa nó trả cho hiệu bán vàng thì có !

Tôi tức điên lên, hết cả nể nang, phản pháo lại :

— Chuyện của cậu thì hơn gì. Còn phịa gấp mười của tôi nữa. Giặc ở đâu ra ? Tráng Sĩ nào, ở đâu ? Lại còn con quan nữa chứ. Đâu mà có thứ con gái quan lại nằm sẵn ở sào huyết để cho cậu cứu ra đem về làm vợ !

Hòa cãi :

— Chuyện ngày xưa khác, chuyện ngày nay khác. Ngày xưa có quyền hoang đường. Cậu chọn truyện xã hội ngày nay, viết hoang đường là lão toét. Anh hốt rác nhặt được nhẫn mà đem trả có phải là hoang đường không ?

Lý sự của Hòa làm tôi không cãi được. Tôi tức muốn chết đi. Muốn tuyệt giao luôn với hắn. Nhưng cho đến bây giờ thì tôi thấy Hòa có lý : một tác phẩm hay là một tác phẩm phản ánh được đúng với thực tế. Mỗi nhân vật trong truyện khi đưa ra, tự nó đã có sự sống, và ngôi bút vững là ngôi bút ngoài giới hạn cái tôi của mình để cho nhân vật sống theo bản chất của nó. Nếu không, sẽ xảy ra cái hậu quả là tác giả nói, tác giả làm những việc trong truyện chứ không phải nhân vật đã nói, đã làm.

Tìm ra được cái yếu tố đó, tôi đã phải tự mầy mò trong nhiều năm sáng tác về sau này.

(còn nữa)

HỘP THƯ

CHỊ ĐỖ PHƯƠNG KHANH trả lời

Ông Vạn Lý — Long Thành : Điều kiện gia nhập GDTN có in nơi số 46, tòa soạn đã gửi về ông, mong ông vui lòng coi dùm.

Em Lê Thanh Bình — Gia Định : Em cứ nói chuyện với bạn tự nhiên. Tránh nhắc lại chuyện cũ. Có cái thư gửi cho em ở tòa soạn, em à.

Em Thái Sơn — Lâm Đồng : Em cứ yên chí nhé. Đã một năm qua, mà đường lối của Thiếu Nhi càng ngày càng sáng rõ như em nhận xét, thì chắc chắn là Thiếu Nhi sẽ mãi mãi giữ đúng theo lý tưởng mà nhóm chủ trương đã vạch ra em ạ. Nghiên cứu về tem thư, thì em mua tờ Bưu Hoa coi thêm em nhé.

Em Tuấn Trung — Nha Trang : Bút hiệu hay rồi. Báo đang lên, không xuống đâu, đừng lo. Em có tính chân thật, dễ thương lắm.

Em Hoàng dân Trang — Ninh Hòa : Chị rất buồn vì không thể mách em cách trị bệnh suyễn. Muốn mua sách, em gửi thư về nhà sách, nhân viên phụ trách sẽ giải đáp các thắc mắc. Em có thể nghiên cứu thêm về phương pháp Yoga. Chị thí nghiệm qua có một động tác là ngồi thẳng lưng khoanh chân, thở đều hòa, mà đã thấy sức khỏe tiến triển khả quan lắm em ạ.

Em Ka bình Phương — Mỹ Tho : Em thông minh lắm đó. Lại thêm tài thuyết phục nữa chứ. Chị gửi bích chương rồi, cả 3 em đem đi dán sao cho đẹp nhé.

Em Mai diễm Phương — Gò Vấp : Cô bé này không nhẽo thật. Nhưng lòng hiếu đối với ba má thì cũng lại chính là một cây cổ thụ nữa đấy. Tốt lắm. Tìm bản đồ tòa soạn nơi trang 2 số 46 ấy mà em. Tới chơi, không ai bắt nạt đâu. Các bạn đều hiền khô mà tốt hết sức vậy đó cưng à. Tới chơi chị sẽ giải đáp hết các thắc mắc nhé.

Em Trần nguyên Mỹ — Đà Lạt : Tờ HDM và TN không liên quan gì với nhau cả. Mục đen nào cũng được. Ty Uyên thì chưa có ai. Nhưng nhà văn Ty Uyên đã mất rất nổi danh. Âm thanh giống quá, thôi chọn bút hiệu khác đi em ạ.

Em Trần ngọc Liên — Hóc Môn : Viết tới 3 cái thư mới dám gửi đi! Nhất như em đáng chiếm giải nhất rồi. Hồi chưa là công dân đã bênh nước này nay đã là công dân nước VN thì em phải bênh nước VN chứ không bênh nước nào khác em nhé.

Em Đặng Văn Dũng — Saigon : Đậu rồi à em? Vui ghê há. Học giỏi, có ý chí thì ước vọng thành nhà bác học của em chắc chắn em sẽ đạt tới chứ. Nhưng đừng lén lấy chất hóa học của anh mà pha chế, nguy hiểm lắm đó em à.

Em Tường Vi — Saigon : Viết bằng giấy học trò là tốt nhất. Giấy pelure mỏng quá, hay rách. Ba em nói đúng lắm, tới nhà cô giáo luôn luôn, mất thì giờ của cô. Em nên viết một lá thư nói hết nỗi buồn của em với H. nhưng tránh đừng trách hoặc khuyên gì H. cả. Nếu H. còn giữ cái tính khó chịu đó thì hai em cũng không nên chơi với nhau nữa cho mất vui phải không em?

Em Viên Nhi — Bảo Lộc : Em đừng bi thủ như vậy là đúng rồi đó. Bản thảo nếu không lựa đăng, không trả lại tác giả lâu lâu, dù đề địa chỉ đúng, cũng có khi bị thất lạc thư đó em.

Em Châu Giang — Saigon : Cho chị kính lời cảm ơn má, em nhé. Em cứ viết những ý nghĩ, thắc mắc về cho chị chị rất hoan nghênh. Còn danh riêng một trang để đăng cảm nghĩ của các em thì chị thấy có điều là ý nghĩ của các em nhiều khi cứ tỏ ra bị quan với đời sống, không đăng thì các em buồn mà đăng thì các em khác đọc, sẽ 'ây bị quan làm u ám cái tuổi hồn nhiên của các em đó. Về bút nguyên tử đen cũng được, nhưng về bằng bút nguyên tử thì thường là không đẹp em ạ.

Em Nguyễn anh Tuấn — Saigon : Chị rất vui mừng có thêm em trong bầy em của chị. Cho chị gửi lời thăm 7 em bé nhỏ nữa nghe em.

Em Mây mùa Thu — Saigon : Không cần phải có thể gia đình mới là Thiếu Nhi. Yêu mến và đọc thiếu nhi thì đã là Thiếu Nhi chính hiệu con nài rồi đó em.

Em Dương đình Phát — Tam Kỳ : 2 bộ của em gửi đi ngày 2-8-72 em ạ.

Em Văn — Saigon : Có lẽ vì mấy kỳ em mua đó, sập họ hết báo nên mãi thứ tư sau mới có lại. Em có thể mua sớm hai ngày, từ thứ sáu cho chắc nhé. Không có thể cứ gửi bài về nghe em.

Em P.T Hưởng — Saigon : Chị cũng mừng như em khi thấy báo của chúng ta đã tới khắp mọi nơi. Chị hy vọng lần lần các em đó sẽ tỉnh ngộ và xa lánh loại sách báo nhảm nhí đó, em nhé. Hành động của em đối với những người bạn nói năng thô tục như vậy là đúng lắm rồi. Mình không thể làm gì hơn được, em ạ. Nhưng rồi đây, lần lần họ sẽ hiểu, khi thấy em không hưởng ứng phải không em.

Em Nguyễn thị Dung — Saigon : Em trả lại tòa soạn I60d bằng tem là đủ tiền 3 số báo rồi. Sách thì em nên ra nhà sách mua nghe em.

Em Lê Việt Hoàng — Đà Lạt : Em nghĩ rằng em vô duyên, trái lại em rất có duyên Hoàng ạ.

Em Thời Duy — Nha Trang : Mục lục để các bạn đọc giả mới biết các bài vở mà Thiếu Nhi đã đăng trong một năm qua, để tiện sưu tầm và tránh viết vào đề tài đã đăng rồi. Vụ tiền bạc chị cũng chưa biết ra sao em ạ.

Em T.P — Saigon : Như vậy là mẹ có điều gì không được như ý. N. tiên hiệu mà thông cảm với mẹ, em ạ. Cha mẹ luôn luôn yêu thương con. Nhưng giữa thời buổi khó khăn này, người bình tĩnh thì giữ được nếp nhà yên ấm còn người tính tình nóng nảy thì chỉ những mối lo về sinh kế cũng đủ điên cái đầu. Em chịu khó chiều cha mẹ một chút. Nhân lễ Vu Lan, em đọc lại sự tích Mục Kiền Liên để mà thương mẹ hơn, em nhé.

Em Đan trường Vân — Đà Lạt : Chú bé này dễ thương chi lạ. Cái chú bạn của em phê bình em như thế, chú ấy là bạn tốt đấy nhé. Cổ nhân nói : Ai chê mà chê phải, là thầy ta. Ai khen mà khen phải, là bạn ta. Còn kẻ nịnh hót ta, là thù địch của ta đó. Đúng lắm đấy em. Chị rất cảm ơn em đã hy sinh báo, đem cho mượn để bạn coi, để bạn biết đến Thiếu Nhi mà trở thành độc giả. Những hy sinh của anh hùng vô danh, mong cho ngôi nhà Thiếu Nhi bền vững mãi mãi, em nhé.

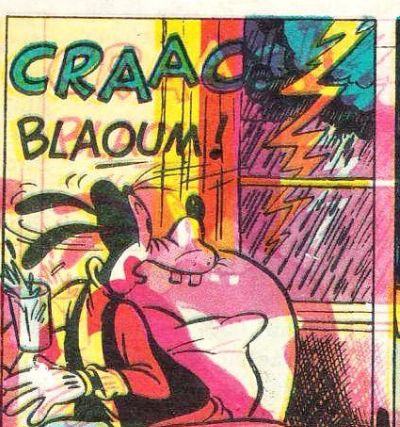
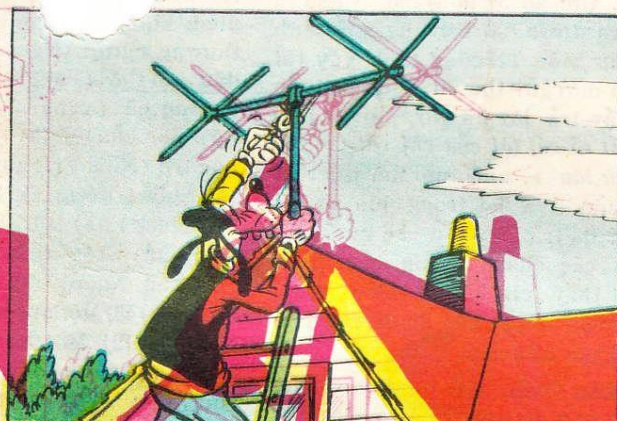
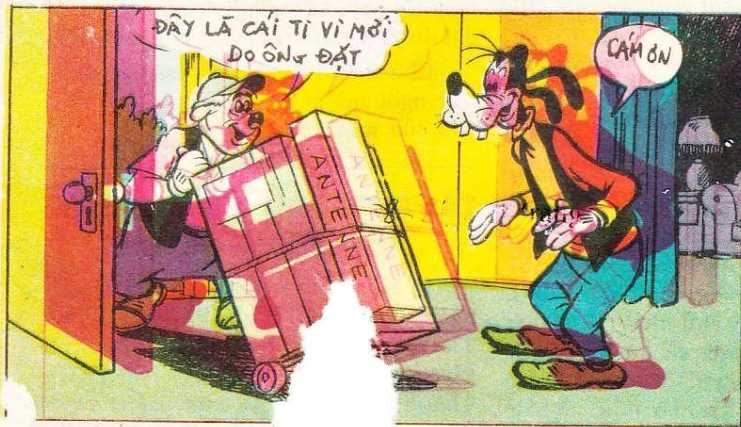
Em Hoài nam-Toán, Xóm Mới : Không thể ghi tên bài cạnh tên tác giả nơi « Bài nhận được » vì choán quá nhiều chỗ. Bài của em chị đã nhận đủ rồi em ạ.

Em Nguyễn-hữu-Long, Đà Nẵng : Đọc thư em, chị thấy cảm tình với cả ngôi trường đã giáo dục để em được ngoan ngoãn như vậy. Chị thấy em chân thật, chị mến em lắm «muốn cộn hơn không» đúng lắm em ạ.

Em Viễn Phương — Nha Trang : Hoàn cảnh em thật quả là khó khăn. Chị cũng không biết làm sao được. Em thử coi có nơi nào chịu nhận dạy nghề cho em, với điều kiện sau này làm trả nợ họ một thời gian, để ngay bây giờ khỏi phải trả lệ phí. Dù không có tiền mua bán, em cứ gia nhập GDTN chị rất hoan hỉ đón em.

Em Nguyễn-Lý, Đà Nẵng : Ba em cưng em quá. Lặn lội tìm tới tận tòa soạn để lấy thẻ dùm em rồi. Gia đình em hay ghê, đọc toàn báo đúng đắn. Nếu cả nước đều như gia đình em, thì dân trí lên cao lắm đó em ạ.

Đỉnh Gồ xài Tivi

© 1971, Walt Disney Productions.